

მეცნიერება

114/3
1996

9-10

1996

სიზმრების ახსნა

დრამა

პერსონაჟები

1. ბაკური — 65 წლის
2. სოლიკო — 40 წლის
3. ტასო — 80 წლის

1998 წელი

ორფანჯრიანი სასტუმრო ოთახი. მარჯვნივ, ჩიღრმეში, შონას წინკარის ნაწილი, მარცხნივ სხვა ოთახის კარია

ბაკური ჭადრაკს უთამაშებოდა სოლიკოს, რომელიც ჩვენსკენ ზურგშექცევით ზის

ბაკური — ესეც ასე!.. ხომ, ეთქვით, დაბრუნება არ იყოხო! კარგი, კარგი, ითამაშე... ხოდა, იმას ვამბობდი, ერთადერთი არსება, ვინც კი ბოლომდე ერთგულად იბრძვის მეფის სიცოხლის გადასარჩენად, დედოფალია. უმალ ორთქლმავალი გადავაღიანდავიდან და გზას დაგიომობს, ვიდრე ეს გვირგვინოსანი როკაბითაის ფუფუნებას ვანცხრობას, პაფების მოუდრეკელ სიყვარულს შევლუვა. ქიშ!.. აბა, გასაკებია... აჯანყებული პაიკები კი ყოველი მხრიდან მოცოცავენ, იხიციებიან, ისევე ცოცხლდებიან, გზა და გზა ჯილ-

დობითაც კი შშიმდებიან — არც პაიკები არიან ჯილდოს მიმართ გულგრილნი. ზოგი ცხენის პატრონიც კი ხდება—მხედარი, ანუ გამორჩეული და ამაყი, როგორც ძველი რომაელი. აბა, ერთხელაც ქიშ!.. უფურე შენ?!. ეინი განდიდებისა — აი, რა ეწვეათ პაიკებს წინ და იხინიც მიჰყვებიან ამ ეინს, როგორც ბიოლოგიური ინსტიქტით დამუხტული, შედუღებული ჭიანჭველები. მიცოცავენ ზევით, კენწეროსკენ, ტახტისკენ და აი, ბოლოს, რომელმე მათგანი, უკვე დედოფალის კვირგვინით დამშვენებული, გვირგვინის გულისთვის სქესშეცვლილი, გაზულუქებული ტრავესტი, პირველი დედოფლის წაცვლად, ზოგჯერ კი მასთან ერთად, მის გვერდით, როგორც ზელმწიფის უფლებამოსილი ხასა, დაფრინავს, დაქრის წუთისოფლის ტრიალ მინდორზე და მუსრს ავლებს უსახელო რიგით ჯა-

რისკაცებს, როგორც თვითონ იყო სულ რაღაც რამდენიმე სკლის წინ და არაფერი არ უნდა, არ აინტერესებს მათი გაქუფვის მეტი... შამათაა, წემო კარგო. აი, შეხედე — ქიმ და ვათავდა!.. დაგეძინა?

სოლიკო — მე წავალ, მამა.

ბაკური — ღმერთო დიდებულო, ეს ასეუ თავისას გაიძახის. სად უნდა წახვიდე, ვერ ხედავ — ინტერესა ქვეყანა. თუ გინდა, კონიაკს დაგაღვიძებ, გუნებაზე მოგიყვანს. მეც დაუღვე შენთან ქრთად...

სოლიკო — არ მინდა, მანქანითა ვარ. თანაც წვიმს.

ბაკური — „არ მინდა“ დაღვიძინე. აბა, წამოხტხ უცებ. ცოცხლად, ცოცხლად როგორ იხლახნები ახალგაზრდა კაცი. რამდენი წლისა ხარ?

სოლიკო — არ იცი?

ბაკური — როგორ არ ვიცი... ორმოცისა გახდი წელს, ხომ მხსომებოა!

სოლიკო — შენ კი ახალგაზრდაო...

ბაკური — ვითომ დაბერდი? ადრე ხომ არ მოგივიდა დაბერება?

სოლიკო — შენ სულ ახალგაზრდა ხარ...

ბაკური — ვიცი.

სოლიკო — ხოდა, მე წავალ... დროა უკვე. სანამ შინამდე მივალ, დამიღამდება. ღამით ხიარულს ვერ დავბი. არ მიყვარს. კარგად ვერ ვხედავ და სულ დამაბული ვარ, რამეს არ შევასკდე... თანაც წვიმს... წვიმაში მიჭირს სიარული. შენ ხომ იცი (წამოღვება. სიცილით) შეიძლება ჩავიდე და მანქანა არც კი დამხვებს.

ბაკური — მერე რატომ არ გადაიხვიდავ — ქართველი კაცი ფანჯარაში ხომ მარტო მანქანის გულისთვის იხედება!

სოლიკო — რა აზრი აქვს?.. სად არის კონიაკი?

ბაკური — აი, ეგ კარადა გამოაღე. ხო, ეგ. ახლა დაიხარე ცოტა. თუ

წელში ვერ იხრები? ხედავ ბოთლს?

სოლიკო — ვხედავ.

ბაკური — ესე იგი, თვალის ჩინი ვერ კიდევ შეგარჩენია. ჭიქებიც წამოაყოლე ხელს. მანდვეა. აი, ყონა! მომეცი ბოთლი, მე გაუხსნი. აი, ასე.

კონიაკს ჭიქებში ახსამს

— საკმარისია?

სოლიკო — ხომ ვითხარი...

ბაკური — ცოტა, არაფერი უჭირს...

სოლიკო — ...არ ვხვამ-მეთქი.

ბაკური — არც ეგ ვარგა. აბა, მოკლდე ჭიქას ხელი. აი, ასე. ახლა მომიჭახუნე. ჩვენს შეხვედრას გაუმარჯოს! რამდენი ხანია, არ გინახივარ?

სოლიკო — ხომ იცი, რა მდგომარეობაა...

ბაკური — წელიწადი?

სოლიკო — ... ქუჩაში გამოხვლა საშინაო...

ბაკური — წელიწადნახევარი?

სოლიკო — ამას წინებზე ხომ დავიკრე?

ბაკური — შევისთვისაც დიდი მადლობა.

სოლიკო — თუ რამე დაგჭირდება, მოიხარი.

ბაკური — მე რა უნდა დამჭირდეს?

სოლიკო — რა ვიცი... ბუნზინიც არ იშოვება. ფულიც რომ გქონდეს, ვერ იშოვი.

ბაკური — ფული გაქვს?

სოლიკო — კი, ფული მაქვს... შოვნა ძალიან გაძნელდა, მთელი დღე რიგში უნდა იდგე. ბუნზინზე გუებნები.

ბაკური — აბა, დავლიოთ.

სოლიკო — რას ვსვამთ?

ბაკური — ხომ ვითხარი, ჩვენს შეხვედრას გაუმარჯოს-მეთქი.

სოლიკო — კი, ბატონო, გაუმარჯოს ჩვენს შეხვედრას... მამა შეიღს სასმელს აძალებდეს, არ გამიგია...

ბაკური — ვინ გაძალებს? არა, ჭირიმე, თუ არ გინდა, არ დალიო. მაგრამ მე ვიცი, რომ სვამ...

სოლიკო — ჩიტმა მოგიტანა ანბავი?

ბაკური — ეს თბილისია, ჩემო კარგო, არ დაგვიწყდე! ყველამ ყველაფერი იცის და უნდა ყველას გააგებინოს.

სოლიკო — მე რა იმდენს ვსვამ, რომ...

ბაკური — მაგას მნიშვნელობა არა აქვს. მთავარია, სვამ. აბა, თითოც დაელით. კარგი კონიაკი ყოფილა, ხომ იცი!

სოლიკო — ჩემთვის საკმარისია.

ბაკური — მარტო ხომ არ დალევე!

სოლიკო — მერე რა უჭირს... მე შეყოფა... წვიმს...

ბაკური — რომ წვიმს, სწორედ მაგიტომ ვსვამ.

სოლიკო — მე კი წვიმის მეშინია... თანაც ღამეა. ხომ ვითხარი, ვერ ვხედავ-მეთქი კარგად.

ბაკური — ვე ჩემგანა გაქვს, შემკვიდრობით. მეც ვერ ვხედავდი კარგად. თანდათანობით გაგივლის.

სოლიკო — როდის?

ბაკური — აი, ჩემხელა რომ გახდები. კარგად დაინჯავ, უკეთესად.

სოლიკო — კარგი ერთი...

ბაკური — არა გჯერა?

სოლიკო — როგორ უნდა დავიჯერო: სიბერეში ხალხს თვალს აკლდება, კი არ ემატება.

ბაკური — სიბერეში კი...

სოლიკო — უკაცრავად, ბატონო, დამეიწყდა, ვის ველაპარაკები!

ბაკური — სიბერეში მართლა აკლდებათ თვალს, სმენაც უქვეითდებათ. ასეა. ეს ბუნების კანონია. ამას ვერ გაქცევი. ამიტომაც, ჩემო ჭკვიანო შეიღო, არ უნდა დაბერდე.

სოლიკო — ეს ვითომ ჩემზეა დამოკიდებული?

სვამს

ბაკური — რასაკვირველია, მხოლოდ შენზე.

სოლიკო — იცოდე, მეტს აღარ დალევე. ეს ბოლოა.

ბაკური — არ დამელოდე, ისე გადაჰკარი.

სოლიკო — მინდოდა დროზე მოვინახო.

ბაკური — (ჭიქას ავსებს) — ეს შენ გაგიმარჯოს!

სოლიკო — მაღლობთ.

სვამენ

ბაკური — (ჭიქებს ავსებს) — ახლა ერთიც დაელით და დამთავრდება. მერე წადი, საღაც გინდა, ძალით ხომ არ დავიჭერ. ახლა ხად მუშაობ?

სოლიკო — ბანკში. ახალი ბანკია. კომპერციული.

ბაკური — რას აკეთებ?

სოლიკო — ალბათ იცი, ეკონომიკური ფაკულტეტი მაქვს დამთავრებული...

ბაკური — როგორ არ ვიცი...

სოლიკო — ხოდა, მმართველის მოაღვილე ვმსახურობ.

ბაკური — ოპო?

სოლიკო — (ხელს ნაიქნევს) — დიდი არაფერი.

ბაკური — კარგად ელერს — მმართველის მოაღვილე! უკეთესად, ვიდრე მმართველი.

სოლიკო — მე უნდა ვყოფილიყავი, მაგრამ...

ბაკური — იქნები.

სოლიკო — რა ვიცი... ავტომატიანი გორსალა დამასვეს თავზე.

ბაკური — მოდი, ბანკს გაუმარჯოს!

სოლიკო — გაუმარჯოს!

ბაკური — ყველა ბანკის მმართველის მოაღვილე!

სოლიკო — რატომ ყველას?

ბაკური — სხვა ვინ დალევეს მაგათ სადღეგრძელოს!

სოლიკო — მართლაც, არაეინ... გაუმარჯოს... რამდენი ხანია, კონიაკი არ დამილევია...

სვამენ

ბაკური — (ჭიქებს ავსებს) — საერთოდ, რას სვამ?

სოლიკო — ღვინოს. ღვინოს უფრო ვიტან.

სეროქვესული

ბაკური — ღვინოს დიდი დრო უნდა...

სოლიკო — მამა...

ბაკური — რა იყო?

სოლიკო — შენ გვინია, რომ...

ბაკური — გული ავიჩვილდა?

სოლიკო — მე ყოველთვის მახსოვხარ...

ბაკური — ეგ არ არის ცული... დედას თუ ნახულობ?

სოლიკო — იმასაც ასე.. ვურეკავ ხოლმე...

ბაკური — თვითონ?

სოლიკო — რა თვითონ? მოდი, ერთიც დავლიოთ.

ბაკური — კი, დავლიოთ... თვითონ თუ გირეკავს?

სოლიკო — (ხეამს) — გაუთბი... სულ მცივა...

იხსნას ჭიქას

ბაკური — აი, ეგ არის სიბერე.

სოლიკო — შენიდან მაკანკალებს სულ... უცებ ამიტანს ხოლმე კანკალი და ვეღარ ვერევი.

ბაკური — ასე იცის...

სოლიკო — რამ იცის ასე? — არა, არ მირეკავს... ვიცი, რომ კარგად არის, ჯანმრთელად. ქმარი აკადემიკოსი ფავს. თუმცა ვის ვუყვები, შენ ალბათ უკეთესად იცი...

ბაკური — ალბათ კი არა, ნამდვილად უკეთესად ვიცი. ყოველშემთხვევაში, შენზე უკეთესად ვიცი.

სოლიკო — ბავშვები როგორ არიანო... როგორ არა, ერთხელ კი, ერთხელ დარეკა...

ბაკური — მერე?

სოლიკო — რა მერე? მოდი, ეს შენ გაგიმარჯოს!

ბაკური — მაღლობთ. ორივეს ერთად გაგიმარჯოს.

სოლიკო — ორივეს ერთად რატომ?

ბაკური — (სიცილით) — სხვა არავინ ჩვენს სადღეგრძელოს არ დაღვევს.

სოლიკო — მართალი ხარ, არავინ...

ხვამენ

— არავინ ჩვენ — მამაშვილს — არ

გადღევრძელებს. მარტო ჩვენს შვიკვ ჩვენ, ისეკ ჩვენ უნდა ვიძალიოთ, ჩვენ უნდა დავლიოთ. წვიმა არ მიყვარს, ბავშვობიდან არ მიყვარდა. სულ ვეძალიებოდი წვიმას. საღ დეძალიები! სუალაძისას გაძევიძევიდა, კანკალი ამიტანდა, მიხევიძევიდა, რომ წვიმა. საბანს თავზე წაეფიარებდი ხოლმე... ბავშვები როგორ არიანო. არ უნახავს, ჯერ თვალითაც კი არ მოუკრავს, თუნდაც, შორიდან. შენთან კი მყავლენ, ხომ ვახსოვს?..

ბაკური — როგორ არ მახსოვს... ბიჭი გამხდარია ცოტა... მეც ასეთი ვიყავი. დედა ყვიციანს მეძახდა...

სოლიკო — რას ვეძახდა?

ბაკური — ყვიციანს... ვახინკული, თვალეგადმიყრილი, კალიასავით ვიყავი... შემოვიდა თუ არა...

სოლიკო — ხო, მე შემოვვხანე. პირველი ის შემოუუშვი შენს ოთახში...

ბაკური — კართან გაჩერდა და შემომაშტერდა. რა უთხარით ისეთი იმ ბავშვს, რომ შიშისაგან ხმა ვერ ამოიღო? ალბათ, რას არ ლაპარაკობთ ჩემზე...

სოლიკო — რა უნდა ვილაპარაკოთ შენზე?

ბაკური — ჩემი რძალი არც კი მიცნობს...

სოლიკო — მოხდა ასე. მერე დრო რომ გავიდა, უფრო და უფრო მოერიდა მოხვლა. ხომ იცი, მერე და მერე ძნელია...

ბაკური — მართალი ხარ, მე არ ვამტყუნებ. საყვედურს კი არ ვამბობ, ისე (სიცილით), როგორც იტყვიან, ფაქტს აღუნიშნავ. გოგოს ბებიის თვალეუბი აქვს. ღამაში გოგო გაიზრდება, მოვიდა და მაკოცა. შენ დაარიგე ასე?

სოლიკო — არა, ღმერთმანი, არა, თვითონ მეც გამიკვირდა. მთელი ღამე მერე ამაზე ვფიქრობდი. როგორ დამისხლტა უცებ ზელიდან, როგორ გამოიქცა, ყელზე მოგეზვია და გაკოცა.

ბაკური — შემოვიდნენ თუ არა, ვიცანი. ან როგორ არ უნდა მეცნო, სხვა ვინ შემოვიდოდა ჩემთან! მაგრამ მარტო მაგიტომ არა. უცნაურია. თავი ავწიე და ვხვდავ — კართან ვიღაც გამხდარი, მოკლეშარვლიანი, სათვალისანი ბიჭი დგას. გული შემიხტა. მე მგონი, შემეშინდა. ამ ბოლო დროს ხულ სიზმრებს ვხვდავ, ხულ სიზმრებში ვარ. ვიფიქრე, ესეც სიზმარია-მეთქი. ათასი ეინში მესიზმრება, მაგრამ, უცნაურია, ჩემიანები — არა, ჩემიანებს ისე გეძახით, ჩემთვის გუნებაში. შეიძლება გეწინოთ კიდეც, ჩემიანები რომ დაგიძახოთ, მაგრამ მე სხვებში რომ გამოგარჩიოთ, პირობითად ჩემიანებს გეძახით: შენ, შენს ცოლს, რომელსაც არ ვიცნობ, შენს შვილებს და დედაშენს, რომელიც ზუსტად ოცდახუთი წელია, თვალთ არ მინახავს... ისე კაცმა რომ თქვას, მართლაც, ჩემიანები ხართ, ყოველშემთხვევაში, ღმერთისგან ჩემიანებადა ხართ ჩაფიქრებულები. მე რომ არ ვიფილიყავი, არც თქვენ მოევილინებოდი ამ ქვეყანას, რა თქმა უნდა, დედაშენსა და შენს ცოლს ეს არ ეხება. მაგრამ, რა იცი, იქნებ ისინიც იმიტომ გაჩნდნენ, რომ ჩემიანებად ქცეულიყვნენ!

სოლიკო — მამა, შენ ხომ იცი, რომ...
ბაკური — თქვი, თქვი თამამად!

სოლიკო — მე ხითამამე არ მაკლია!
ბაკური — ხოდა, თქვი!

სოლიკო — თუ მინდა, გეტყვი კიდეც.

ბაკური — რატომ ბრაზობ?

სოლიკო — შენ იცი, რომ ვერ ვიტან... როგორც მამას... მაგრამ რაღაც ძალა, ზებუნებრივი ძალა ყოველთვის შენსკენ მეწვევა... უცნაურია. და ამიტომ ჩემი თავი მესიზმრება... ყველაზე მეტად საკუთარი სისუსტე ვერ მიპატიებია ჩემი თავისთვის.

ბაკური — ატვობ კი საკუთარ ხისუსტეს?

სოლიკო — როგორ არა. აი, მაგალითად, განა სისუსტე არ არის, რომ აქა ვარ, შენთან, კონიაკს ვსვამ... წელიწადში ერთხელ მაინც მოვდივარ, გირეკავ კიდეც... ამაზე მეტი სისუსტე გამივონია?

ბაკური — ამაზე მეტი სისუსტეც არსებობს.

სოლიკო — თითქოს ხელეუძმარა შემოგვივლო ვიღაცამ ოჯახში, ქაერში გავიფანტეთ აქეთ-იქით, მაგრამ ცოცხლები კი დაერჩიოთ... ცოცხლები კი არა — უვნებულები.

ბაკური — რა პოეტურად ლაპარაკობ?

სოლიკო — ასე შემართება, ცოტას როგორც დავლევ... ესეც გენტიკური სისუსტეა. რას იხამ, ეტყობა, ვერხად გაქცევი. ზოგჯერ მინდა ხულში ხელები ჩაგიყო, შიგ მოვაფათურო, ვიპოვო ის გენი, ის პაწაწინა სახეშოთხუპული კლოუნი, მეც რომ მამასხარავეებს ხოლმე. ზოგჯერ ვხვდავ კიდეც...

ბაკური — როცა დალევ არა?

სოლიკო — ხო... როცა დავლევ. პაწაწინა მამალსა ჰგავს, წითელყვითლად მორთულს...

ბაკური — გინდა თავი წააგლიჯო...

სოლიკო — ხო, მინდა თავი წააგლიჯო...

ბაკური — და წრე შემოუხაზო გარშემო...

სოლიკო — ხო, წრე შემოუხაზო გარშემო, ნაფოტით...

ბაკური — უყურო, როგორ ფართხალებს, როგორ ხტის პაერში, მაგრამ ვერაფრით ვერ გადის იმ წრიდან, როგორც მორიელი — ცეცხლის რკალიდან...

სოლიკო — ვინ?

ბაკური — მორიელი!

სოლიკო — ხო... მორიელი... ბავშვი ვიყავი, როცა პირველად ვნახე, როგორ დაკლეს მამალი...

ბაკური — მე დაგვალი...

სოლიკო — ხო, შენ დაკალი...

ბაკური — ბაკურიანში...

სოლიკო — ხო, ბაკურიანში...

ბაკური — ნისლიანი ღლე იყო...

სოლიკო — ხო, ნისლიანი ღლე იყო...

ბაკური — ღედაშენს ჩემი კურტაკი
ქონდა მხრებზე მოხურული და ხე-
ლში ტაშტი ეჭირა...

სოლიკო — ხო, იმ ტაშტში ჩაავლო
და წაიღო, კმაყოფილმა. როგორც
მორთმეული ნანადირევი...

ბაკური — ოჯახი ასეა... მაშინ ჩვენ
ოჯახი გვექონდა...

სოლიკო — ვიდეკი და გოყურებ-
დით... იმ ღლეს ამიტყდა პირველად
კანკალი. გავიქეცი, სახლის უკან
ნაკელის გორა იდგა, იქ ჭინჭარში
ჩაუჯექი, მოვიბუხე, თავი მუხლებში
ჩაურგე, მთელი სხეული მიძაგმაგებდა,
ვერაფრით შევაჩერე...

ბაკური — ნერვიული ბავშვი იყავი...

სოლიკო — მე ნერვიული ბავშვი
იყავი?

ბაკური — ასე თქვეს ექიმებმა, ნერ-
ვიულიაო. რატომ გაგიკვირდა, ბავ-
შვებს შორის ბევრია ნერვიული. ეგ
არაფერია, თანდათანობით გაუკვლის
ხოლმე...

სოლიკო — მე საერთოდ ბავშვი არ
ვყოფილვარ.

ბაკური — ოპო?

სოლიკო — სასაცილოა?

ბაკური — არა რატომ... სასაცილო
სრულებითაც არ არის.

სოლიკო — ასე იყო... სინამდვილე-
ში... სამინელებათა, როცა შენს თავს
ვერ იმორჩილებ...

ბაკური — სულა სვამ.

სოლიკო — აწი უკვე გვიანია. რატ-
ომ მაძალებდი!

ბაკური — მე ვითხარი, თითო ჭიქა
დავლიოთ-მეთქი.

სოლიკო — და მერამდენე ჭიქას
ვსვამთ?

ბაკური — არ ვიცი, არ დამითვლია

სოლიკო — აი, ხომ ხედავ.

ბაკური — მე არ შეგონა, თუ...

სოლიკო — რა არ გეგონა?

ბაკური — ასე თუ სვამდი.

სოლიკო — აი, სწორედ ვე არის
ცული!

ბაკური — რა?

სოლიკო — რომ არ გეგონა!

ბაკური — კი, გამახსენდა, ეზოში
ნაკელის სუნი იდგა... სახლის პატ-
რონს ორი ძროხა ყავდა. შენ უღებ-
დი ხოლმე ჭიშკარს, როცა ბრუნდე-
ბოდნენ... ჩემი პირველი წიგნი გა-
მოვიდა, ამიტომაც ვისვენებდით
ერთად... მთელი ოჯახი. ბაკურიანში
შენს გამო ვიყავით, ჯირკვლები აღ-
მოვანდა, ექიმმა ბაკურიანი გვირ-
ჩია... შუაში გიწვევდით, მარტო და-
ძინებისა გეშინოდა...

სოლიკო — ხო, ყოველთვის მეშინ-
ოდა მარტო დაძინების. ახლაც მარ-
ტო ვერ ვიძინებ. საერთოდ, ოთახში
მარტო ვერ ვჩერდები. მინდა ჩემს
გვერდით ვიდაც იყოს, უსათუოდ...

ბაკური — მეც ასე ვიყავი...

სოლიკო — ხომ ვითხარი, გენტი-
კური სისუსტეები მაქვს-მეთქი!..
მერე?

ბაკური — რა მერე?

სოლიკო — ახლა როგორა ხარ?

ბაკური — ახლა?

სოლიკო — ხო, ახლა!

ბაკური — ხომ ვითხარი, სულა სვამ-
მეთქი!

სოლიკო — ეს ერთიც (ხვამს). არა
უშავს, შენვეული ვარ. ხშირად მი-
წევს დაღევა. შენ იცი, რა არის კო-
მერციული ბანკი?

ბაკური — არა... ბანკი ბანკია...

სოლიკო — სწორედ, რომ ბანკი ბა-
ბანკია! ხოდა, ათასნაირი ხალხი
მოდის, რა ქვია იმას — ჭრელი! ხო,
ჭრელი... ჭრელი ხალხი. ზუსტია,
ხომ იცი!

ბაკური — (სიცილით) — იცი თუ
არა, რომ ზოლიპარკში ხარ ჩასახუ-
ლი

სოლიკო — საად?

ბაკური — ზოლიპარკში, ბილიანის
ქუჩის ქვემოთ, ბოსტანში...

სოლიკო — აბა, კომბოსტოში ვიპო-
ვნივართ!

ბაკური — კი, დაახლოებით ასე იყო... ბინა არ გექონდა და იქ ვხვდებოდი ერთმანეთს მე და დედაშენი. მდინარე ვერეს პირას, ძაღლების ხროვის თანდასწრებით...

სოლიკო — მეც არა ვთქვი!..

ბაკური — ...პამიდურის ჩითილებში...

სოლიკო — ...რატომ მაქანკალებს ადამიანების ახლოს-მეთქი! ახლა ყველაფერი გასაგებია ჩემთვის. კიდევ კარგი, მითხარი. მადლობელი ვარ ასეთი გულახდილობისათვის. მაშ, მე ბუნების შეილი ვყოფილვარ, ქართული მაუკლი, სადაც ვშობილვარ, გაუზრდილვარ, ჩემი სამშობლოც ის არი. ზოობარკში თუ დაგყავდი ბავშუობისას? მე რაღაც არ მახსოვს...

ბაკური — არა, არ დამყავდი.

სოლიკო — ჩემთვის არ გეცალა.

ბაკური — ალბათ.

სოლიკო — მამაშვილს შორის „ალბათ“ არ არსებობს. აბა, ერთი წუთით წარმოვიდგინოთ, მე არ მახსოვდეს, წამიყვანია თუ არა ჩემი შეილები ზოობარკში ან ცირკში. ცირკში თუ ვყოფილვართ ერთად?

ბაკური — არც ცირკში.

სოლიკო — აი, ხომ ხედავ! და ამის შერე უნდათ, რომ ხანიმუშო ადამიანი ვიყო!

ბაკური — ვის უნდა?

სოლიკო — ყველას, საზოგადოებას!

ბაკური — სად არის საზოგადოება?

ბაკური — და არ იციან, რომ ბავშვი ზოობარკსა და ცირკში იზრდება. შეიძლება არ ჩაისახოს ზოობარკში, ყველას როდი ჰყავს ჩემსავით შმაგი და დაუოკებელი მამა, მაგრამ ადამიანად რომ გაიზარდოს, აუცილებელია მხეცებთან ურთიერთობა. სხვაგან სად ისწავლის ადამიანობას? არსად! არსად! ასე რომ, მამაჩემო...

სკამს

ბაკური — ხომ ვითხარი, აღარ გინდა-მეთქი!

სოლიკო — განა მართალს არ ვამ-

ბობ? მითხარი, თუ ვტყუები ვაქნებ? დები. ჩემს ვაჩუგებას რა უნდა... ახლა ყველაფერი გასაგებია ჩემთვის. თუ ეს უკვე ვთქვი. ხო, ყველაფერი გასაგებია. ესეც ცინიზმია, რომ მე ასეთი ბუნრულა, პედანტი, გულუბრველო ფინანსისტი, ვერეს ნაპირზე, პამიდურის ჩითილებში, ძაღლების თანდასწრებით უნდა ჩავსახულიყავი. ცინიზმია მთელი ჩემი ცხოვრება და ალბათ ასედაც უნდა ყოფილიყო. მე ჩემი თეორია მაქვს. საერთოდ, ადამიანის ცხოვრებაზე ჩემი წარმოდგენა გამაჩნია. შენ ხომ იცი, მე ფილოსოფოსობა მიყვარს. საერთოდ მიმაჩნია, რომ ხიროსიმის მერე, რომელიც ლოგიკური წერტილი იყო კაცობრიობის არსებობისა, დამატებითი დრო დაიწყო, ცარიელი, მიქნარებასავით ვაჭიშული დრო. მგონია, რომ ყველა, ვინც კი დამატებით დროშია გაჩენილი, ჩემსავით უბედურია. არა, უბედური ის სიტყვა არ არის. ჩემსავით ხელმოცარულია. ხო, ასე სჯობს! უიღბლო! — როგორც ჩვენ ვიტყვოდით, უფრო სწორად, შენ — მამაჩემო. ხელმოცარული არ შეიძლება უბედური იყოს... მე რომ დავიბადე, კაცობრიობას უკვე მოთავსებული ჰქონდა თავისი საქმიანობა. ერთი ცივილიზაციის კვალბაზე, რაც კი შეიძლებოდა, ყველაფერი უკვე მოგონილი ჰქონდა საკუთარი სიცოცხლის მოსასპობად და დაწყებული პრეზერვატივით და დამთავრებული წყალბადის ბომბით. მაგრამ არსებობს ცინიზმიც, რომელიც მარტო მე არ მეხება, თავდაღმართში ჩამავალ პლანეტას ცოფიანი ძაღლივით კბენს ფეხებზე. ცინიზმია აბა რა არის, როცა წყალბადის ბომბის შემქნელს ნობელის მშვიდობის პრემიას ვანიჭებთ. ესე იგი, ვიღუპებით და ვერ ვგრძნობთ... ანდა გვიხარია, რომ ვიღუპებით, ოღონდ, რასაკვირველია, არ ვიცით, რა გვიხარია... გასაგებად ვამბობ? ამას წინათ, ანუ ამ წელიწადნახევ-

რის წინ, აქ რომ ვიყავი, შენ მითხარი, ქვეყანა უსათუოდ დაიდუღება, რადგან მას ისეთი წმინდანები მოეკვლინენ, რომლებიც ჯამაგირს განდარმეროის საღაროდან იღებენო. ბევრი ვიფიქრე ამაზე, ძალიან ბევრი. სულ ამაზე ვფიქრობდი, რა იყო ეს — შეცდომა თუ ბედისწერა, ანუ თვითმკვლელობა, გლობალური სიკვდილის ინსტინქტის აღზევება... რა, აღარა გვაქვს კონიაკი? სულ დავცალეთ?

ბაკური — ხო, აღარა გვაქვს. საკმარისია, მეტი არ არის საჭირო.

სოლიკო — ვინ რა იცის, რამდენია საჭირო და რამდენი არა! არავინ, მამაჩემო, არავინ ეს არ იცის. ამას ზოოპარკიდან გამოქცეული მხეცი ვუბნება, რომელიც ინსტინქტით გრძნობს, რას ამეკვიატა ეს სიტყვა! — რაღაც საშინელება, მიწისძვრა, ხანძარი, წარღვნა, არ ვიცი, რაც გინდათ დაარქვით, გვიახლოვდება. ამის გამო გამოვიქცევი, ამის გამო ამოვყავი თავი თქვენთან. კაცობრიობამ თავისი გასაკეთებელი უკვე გააკეთა-მეთქი, ხომ გითხარი!

კარადის კარს გამოაღებს

— აი, მეორე ბოთლიც! ოჰო, ეს კიდევ უკეთესი კონიაკი გექონია! თავიდან რატომ ვერ შევნიშნე? უცნაური რაღაც მჭირს, მილიონი ბოთლი რომ იდგეს, მე მაინც მარტო ერთს ვხედავ. აბა, გავხსნათ. აი, ასე. სამი ხმა მიყვარს ყველაზე მეტად — ბოთლის გახსნის, მანქანის ამუშავების და ქალის კენესა იმ დროს, ჩვენ რომ ვიცით. უფრო სწორად, შენ რომ იცი, შენა ხარ მაგის დიდოსტატი. სადაც არ მივდი, ყველგან შენი სასიყვარულო ამბები დამახვედრეს. კახანოვა ხარ, მამაჩემო, კახანოვა! ყოჩაღ, მშაო, ყოჩაღ. იქნებ ახლაც პა? აი, განტელები, ეს-პანდერი. ეტყობა, მაგრად ვვარჯიშ-

ობთ, იქნებ ვოკონებიც გეძლიან, მისამხები? გიჟი ბებიამეძი ხად არის ამ დროს?

ბაკური — ჩუ!

სოლიკო — (კონიაკს ისხამს, სვამს) — სად არის-მეთქი შერეკილი ბებიამეძი! სად არის ის კულიანი!

ბაკური — განუძლი!

თვალთ მეორე ოთახზე ანიშნებს.

სოლიკო — რა, დატკვიანდა?

ბაკური — ბებიამეძი ასეთი ლაპარაკი ვის გაუვია, მიტინგებზე ვასწავლეს ალბათ.

სოლიკო — ხო, შენ მიტინგებიც არ მოგწონს. არც ჩვენი მოძრაობა...

ბაკური — არ გაივოს, ცოდოა.

სოლიკო — კიდევ თოჯინებით თამაშობს?

ბაკური — მერე რა, ვის რას უშლის?

სოლიკო — როგორ თუ მერე რა! ბებიის თოჯინით თამაში ნორმალურად მიგაჩნია?

ბაკური — ნორმალურად მიმაჩნია თუ არა, ამას არა აქვს მნიშვნელობა...

სოლიკო — აბა, რასა აქვს მნიშვნელობა?

ბაკური — თუ სიმართლე გინდა, მე პირადად, სრულებითაც არ მიმაჩნია თოჯინებით თამაში სიცივედ... იშვიათად შემხვედრია ასეთი უწყინარი და სათხო ადამიანი... რომელსაც შეუძლია ვისმინოს... იჯდეს კუთხეში თავისთვის და ვისმინოს...

სოლიკო — შენ ლაპარაკობ და ის ვისმენს! მსმენელი გიშოვნია.

ბაკური — არა, არც მე ვლაპარაკობ...

სოლიკო — აკი მისმენსო?

ბაკური — ხო, ვსხედვართ ორივენი ჩუმაღ და ერთმანეთს ვუსმენთ...

სოლიკო — დაიცა, დაიცა! შემომხედე! შენც?

ბაკური — (ღიმილით) — აჰა, შემოგხედე!

სოლიკო — შენც გააფრინე?! რას ქვია, ვაღვირევი ნამდვილად, სხედ-

ხართ ჩუმად და ერთმანეთს უსმენთ!
ბაკური — (ღიმილით) — შენ, ეტყობა, ამას ვერ გაიგებ.

სოლიკო — არც მინდა! ღმერთმა დაძაღვაროს.

ბაკური — (პაუზის შემდეგ), — ხო ღმერთმა დაძაღვაროს...

სოლიკო — აი, მესმის სიტყვით ერთი ჩემი ძმაცკები უნდა მოვიყვანო და ვიდუოკაშერით გადავადებინო თქვენს თავი, როგორ სხედხართ ჩუმად და როგორ უსმენთ ერთმანეთს. უცნაურია, უცნაურია... ჩემს გარშემო ყველაფერი უცნაურია. ვერაფერი გამიგია, რა ხდება, ვერაფერს ვეღარ აუღუე ალღო, ვერაფერს ჩაგვიღუე ხელი. სიტყ-სიღედრის ასეთი სიყვარული საიდან გამოტყვრა, განა ესეც კატასტროფის ნიშანი არ არის! აი, ცინიზმის კიდევ ერთი მაგალითი: შეილი სახლიდან გაიქცეს, სხვას წაჰყვებს ცოლად, ის კი მიტოვებულ სიტყვითან დარჩეს. ხელში თოჯინა დაიჭიროს და განუშებულ სიტყვს მოუხმინოს. რა არის ეს, გამაგებინეთ, არ არის სიკვივე? რა თქმა უნდა, ასპროცენტია სივივე!

ბაკური — რა ვაყვირებს, ხომ ვითხარი, არ გაიგოს-შეთქი!

სოლიკო — უფურეთ ერთი ამას, როგორ უფრთხილდება!

ბაკური — ღიახაც რომ, ვუფრთხილდება.

სოლიკო — ერთი წუთით მაინც გამოშხედოს, სხვა ხომ არა ვარ, ბოლოს და ბოლოს, შეილიშეილი ვარ მისი. სხვათაშორის, მისი შეილიშეილი შეიძლება უფრო ვიფო, ვიდრე შენი შეილი.

ბაკური — ვერ გავიგე?

სოლიკო — კარგი, კარგი... მერე აგობხნი, სხვა დროს. შენ თუ არ იცი ეს, რასაკვირველია.

ბაკური — რა უნდა ვიცოდე?

სოლიკო — (ეძახის) — ბებო, ბებო, ტასო ბებო, სადა ხარ!

ბაკური — დაანებე თავი.

სოლიკო — თამაშობს?

ბაკური — ხო, თამაშობს.

სოლიკო — (ეძახის) — ტასო ბებო! ტასო ბებო!

ბაკური — აცაღე, თავისით გამოვია.

შეშობის ტასო

სოლიკო — აი, ტასო ბებო! გამარჯობა, ბებო, როგორა ხარ, რასა იქმნე? შენს ხანახავად მოვედი, საგანგებოდ. ხომ მიცანი, სოლიკო ვარ, ხო, სოლიკო. აქეთ გამოიხედე, ბებო, შვილიშვილი გესტუმრა ეი! ჩემთან ერთად ხომ არ დაღევი ცოტას?

მოეხვევა

— ბებიები სუნის გამო მიყვარს, რაღაც სხვანაირი სუნი ასდით. სულ მენატრება ეს სუნი. ძიღშიაც კი. დაიცა, მაყოსინე, ქაღო, „შანელი“ ხომ არ არის, ფასი დაადო! ვერ მიცნო, მგონი! ან როგორ უნდა ვეცნე. წელიწადნახევა-რია არ ვუნახივარ. ახლა წელიწადი დიდი დროა. წელიწადს ახლა პატიმარსაც არ უხვიან. წელიწადს ციხეში ვინ გასძღებს! ერთი წლით ცხოვრობს ახლა ადამიანი. ბებია მენატრება, ბებია. უბებიოდ გაზრდილი, მხეცია ვიქნები აბა რა! მოღით რა, დაღლით ჩვენი ბებიებისა და ბაბუების საღღეგრძელო. ერთი ბებიავა შემრჩა ტასო ბებო, მაგრამ რად ვინდა — არ მცნობს. ალბათ პოლიტიკოსებს ვერ იტანს, სიტყვავით. ტასო ბებო, რა მოვიტანო, მითხარი, რა ვაგიხარდება? თქროს სათვალეს ვერ დაგპირდება, მაგრამ... მოკლედ, რა ვინდა, მიბრძანე!

ბაკური — გაანებე თავი.

სოლიკო — რატომ, უფლება არა მაქვს, ჩემს ბებიას, დედაჩემის დედას ველაპარაკო? რომ იცოდე, მე და ეს ქალი უფრო ახლო ნათესავეები ვართ, ვიდრე თქვენ, ანუ სიტყ-სიღედრი. მე მაგის შვილიშვილი ვახლავარ. ხომ ვაგიგონია: შეიღმა გუ-

ღში გამიარა, შეილიშვილმა გული-
ისგულშიო! მთავარია, გული იყოს,
გული! ტასო ბებო, შეგრნა ქალო,
ეგ ოზერი, ყველაზე დეფიციტური
საქონელი? კიდევ გაქვს გული? ერთ-
თი წუთით მაინც დამანახვე, შორი-
დან მაინც შემაღლებინე თვალი, მო-
მასმენინე მაგ საოცრებისათვის: ბაგ-
ბუგ, ბაგ-ბუგ, რამდენი ხანია, არ
გამივინია! ტასო ბებო, ტასო ბებო,
არ გვსმის ჩემი? ერთხელ მაინც შე-
მოძახედე, ქალო!

ტასო — (სკამზე ჩამოჯდება) — მე
ჩემს ვაღია ოლას „დაიკოს“ ვეძახ-
დი.. წყინდა. წარმოვიდგენიათ! ტა-
სო, ტასო, ტასიკო, ნუ გამამწარე, ქა-
ლოო (იცინის)! მე კი მიხაროდა, და-
იკოს რომ ვეძახდი. არადა, ეს დედა-
ბერი თითქოს მართლაც „დაიკოდ“
იყო გაჩენილი ღმერთისგან. ისეთი
ტკბილი ხელები ჰქონდა... მე კი და
არ მყოლია არც პატარობაში და არც
მერე და საერთოდ არავინ მყოლია,
დაიკო რომ დამეძახა, ჩემი ვაღია
ოლას მეტი. ის კი ბრაზობდა. სულ-
ელი. სამზარეულოში იყდა და ტი-
როდა. თან პაპიროსს ეწეოდა. მე
მგონი, იმიტომ ტიროდა, რომ პაპი-
როსის წვეა არ დაგვეშალა. არ მიე-
ვარს თამბაქოს ბოლი. ვის უყვარს,
თუ თვითონ, არ ეწევა? არავის... მე რა-
ტომ უნდა მიევარდეს?.. დიდი კედ-
ლის ხაათი ვეჭონდა, რომ დარეკა-
და, გული შემიხტებოდა ზოლმე.
ოლამ მითხრა, მაგას ისეთი ხმა
აქვს, უსათუოდ გაცოცხლდებაო.
ადარ ვშორდებოდი, ეკლოდებოდი,
როდის გაცოცხლდებოდა. მამას გა-
ჩუქება უნდოდა. არ დაუანებე. მიე-
ვარს ძველი ნიუთები. ძველი ნიუთე-
ბი უკვე ცოცხლებივით არიან. ადა-
მიანს დრო რომ ყოფნიდეს, მოესწ-
რებოდა მათ გაცოცხლებას...

ხელს იშვებს სოლიკოსავენ
— ვინ არის ეს კაცი?

სოლიკო — ეს კაცი (ძვერდზე იღებს
ხელს) შენი შეილიშვილია. არ გახ-
სოვს?

ტასო — არ მახსოვს. **ჰიმზლიროთქსა**
სოლიკო — რას ქვია, არ გახსოვს?!
შენი საკუთარი, ერთადერთი შეილი-
შვილი არ გახსოვს, ქალო?!

ბაპური — ხომ ვითხარი, დაანებე თა-
ვი-მეთქი.

სოლიკო — კი, ბატონო, კი, ბატო-
ნო, რა თქმა უნდა, დაუანებებ თავს,
ახლავე, ამ წუთას... ეს სად მოეხვ-
დი, თქვე მართლა ვიფებო თქვენა!

ბაპური — (უვეერის) — განუშლი (დი-
მილით, შემრიგებლური ტონით)
ბოდი აქ, მე დაშლაპარაკე, რას გა-
დაეკიდე მაგ ქალს.

სოლიკო — მაგრამ მე თვითონ თუ
ვარ ნორმალური? დარჩა ვინმე ამ
ქვეყნად ნორმალური? ვინ შეატყობს,
ვინ არის ნორმალური, და ვინ არა.
ამის შემტყობი არსებობს? ბებო, ბე-
ბო, ვინდა „ბარბი“ მოვიტანო, დოლ-
არებზე იყიდება. ახლა, ბებო, ყველა-
ფერი დოლარებზე იყიდება. თუ მეტ-
ყვი, „ბარბის“ მოვიყვან. იცი, რა კა-
რგი ვოვოა! ჩემს ნუციკოს ვუყიდე
ამას წინათ, ისე გაუხარდა, ვერ
წარმოიდგენ. მე კი მეგონა, საერ-
თოდ, აღარაფერი უხაროდა. მთელი
დღე ზის და ხატავს. ხმას არ ითებს.
დავინტერესდი, რას ხატავს-მეთქი.
არაფერს, არაფერსაც არ ხატავს —
დაკლაკინილ ფერად ხაზებს ავლებს.
ფლომასტერიც მიუტანე იმ დღეს,
მაგრამ „ბარბი“ უფრო გაუხარდა.
შენი შეილის შეილის შეილია, დი-
დი ბებია ხარ, დიდდა ტასო!

ტასო — ეს კაცი ვინ არის?

სოლიკო — არ მიცნობ არა? არახო-
დეს არ ვინახვიარ, არ ვაგვიცა ჩემი
არსებობა არა?

ტასო წამოდგება, ერთ ხელს ზურგზე
დაიდებს, მეორეს მადლა ასწევს და
წრეს დაარტყამს

სოლიკო — (მამას) — რას აკეთებს?

ბაპური — (დიმილით) — ცეკვავს.

სოლიკო — კი მაგრამ...

ბაპური — (დიმილით) — რა მოხდა
მერე?

სოლიკო — არაფერი? არაფერი არ მოხდა?

ბაპური — რა უნდა მომხდარიყო?

სოლიკო — ვითომ ხატეკვიადა აქვს საქმე?

ტასო — (დაჯდება, ხელებს მუხლებზე დაიწყო) — ხოდა, ჩემო ბატონო, ყველაზე საინტერესო ალბათ სარკის გაცოცხლება იქნება. რამდენი ვინმე ყავს გადაყლაპული იმ ღორმუცელას, ვეშაპივით. გადმოაფრქვევს, გადმოყრის, დაახვავებს. აირევა ერთმანეთში ყალბი დიმილი, ბრაზით დაკმული ტუჩები ცრემლისაგან დასიებული თვალები, შურისგან მობრეცილი ყბა, სიძულვილისგან გამოპერილი ჩინაყვი... სარკე უბედურებს უყვართ... (პაუზის შერე) ბატონო ჩემო...

სოლიკო — ბებო, ეს შენ გაგიმარჯოს, შენს სარკესთან, საათებთან და კარადასთან ერთად. აი, მალე ანტიკვარულ მაღაზიას გავხსნი, წავიყვან და ხალონში დაგაბრძანებ. ნივთების რა მოვახსენო, მაგრამ გაცოცხლებულ ფულს კი ნამდვილად გაჩვენებ. ჩვენში ფული გაცოცხლდა, ჯერჯერობით, ბებო, და ეს არის საინტერესო. გუშინ ძაძებში ჩაფლული, ძაძებში ჩაკარგული ქალი შემოვიდა ჩემს კაბინეტში, ბიჭის შავლენტთან სურათი ეჭირა, მკერდზე აფარებული. გავეკვებე: რა გნებაუთ, ქალბატონო, რაზე შეწუხებულხართ მეოქი. დავარდა უცებ მუხლებზე, სურათი ორივე ხელით ჩემსკენ გამოიშვირა და შემომბდავლა: ფული გამიცოცხლეო! მე კი მეგონა... მოკლედ, არ ღირს ამაზე ლაპარაკი. მაშინვე მწერალია, შეიძლება ვერ გავიგოს, მაგრამ შენ, რადგან ნივთების გაცოცხლება გჯერა, მიხედვები, რა განსაკუთრებული მოვლენის წინაშე ვდგავართ. დღევანდელი ღაზარე ფულია, ბებო, ფული! აბა, ერთი კიდევ ჩამოუარე, შენებურად, კობტად, აბა, ტაში, ტაში ტასო ბებოსა!

ტასო უკრავს,

ტასო ცეკვავს

— (მამას მიუბრუნდება) — კი მაგრამ, ან პური არ ვინდათ, ან ბაზარი, ან მაღაზია, რით საზრდოობთ, ვინ გაატრონობთ?

ბაპური — ჩვენ არაფერი გვიჭირს...

სოლიკო — ტაში, ტაში!

ბაპური — საქმარისია გვეყოფა!

სოლიკო — შენ რატომ არ უკრავ ტაშს, ტასო ბებოს ეწვინება!

ბაპური — გვეყოფა-მეთქი.

სოლიკო — რატომ მიბრაზდები, ვანა რამე დავაშავე? შეიძლება დავაშავე კიდევ და ვერ ვატყობ. ხომ იცი, უბატრონოდ ვაზრდილი კაცის ამბავი!..

ბაპური — (ღიმილით) — რამდენს ლაპარაკობ, თავი ამტკიცე!

სოლიკო — რა ვილაპარაკე ამდენი! ხმა არ ამოვიღია, აი, ტასო ბებო ცეკვავს და ტაშს უკრავს, არ დაუკრა ტაში? კი, ბატონო, აღარ დაუკრავს. მაგრამ ტასო ბებოს რომ ეწვინოს, რა კქნათ, ვაწვევინით ვითომ ტასო ბებოს?

ბაპური — (ღიმილით) — კარგი, ნუ ვაწვევინებთ...

ტასო დაჯდება, ხელებს მუხლებზე დაიწყო

სოლიკო — ბებო, კიდევ ხომ არ იცეკვები?

ბაპური — ვერ ხედავ, დაიღალა...

სოლიკო — ქალს ცეკვა უნდა, ჩვენ კი ვუშლით. ეს არის სწორედ დესპოტიზმი. მომეცით მეგაფონი! გაუმარჯოს თავისუფლებას! ტაში! ტაში!

ტასო ცეკვავს

ბაპური — (მუშტს დაკრავს მაგიდას) — კმარა! გვეყოფა!

ტასო შეკრთება, დაჯდება, ხელებს მუხლებზე დაიწყო.

სოლიკო - ოჰო, როგორი ყვირილი გეკონია!

ბაკური - (ღიმილით) - გვეყოფა ცეკვა...

სოლიკო - კიდევ კარგი, ჩვენი ბიჭები არ გეყურებენ...

ბაკური - (ღიმილით) - რა იქნებოდა?

სოლიკო - ერის მოღალატედ გამოგაცხადებდნენ, ან კრემლის აგენტად.

ბაკური - (ღიმილით) - რატომ?

სოლიკო - იმიტომ რომ ქალს ცეკვას უწლი ქალებმა იხსნეს საქართველო! გაუმარჯოს ქართულ ცეკვას, მსოფლიოში სწორუპოვარ სხეულთა როკვას, ქართული გენის ზეიმს. მარჯი ტასო ბებოს!

სკამს

- (ხელისზურავით ტუნს მოიწმენდს) - ტუალეტი ისევ იქ არის? ერთი წუთით დაგტოვებთ, არ მოიწყინოთ... ახლავე... არ ვიცოდი, მოცეკვავე ბებია თუ მფაფა. რამიშვილი...

სკამს წამოედება, კინალამ წაიქცევა

- რატომ დამალეეეინე... კინალამ ბრაგვანი არ გვადინე იატაკზე!.. „თავს არ მოიკლავს ქართველი არა“.. ახლავე მოუალ. არ მოიწყინოთ. ბებიეო, ახლავე დაებრუნდები...

გადის ბანცალ-ბანცალით

ტასო - (ჩუმაღ) - წვიმს...

ბაკური - ხო, წვიმს...

ტასო - ძალიან ხაშიშია...

ბაკური - ხო, საშიშია...

ტასო - (წინსაფრის ჯიბიდან თოჯინას ამოიღებს, ეფერება) - შეგეშინდა, შე საცოდავო? ცოტახანს დავიძალოთ, ცოტახანსაც, სულ ცოტახანს კიდევ...

თიჯინას წინსაფრის ჯიბეებში ინახავს. ისევ ისე მუხლებზე ხელებდაწვობილი, წელგამართული ზის

- (პაუზის შემდეგ) - ისე...

პაუზა

- ცოტა ხანს კიდევ...

პაუზა

- წვიმს...

ბაკური - ნუ ტირი...

შემოდის სოლიკო

სოლიკო - (პირი დაუბანია, თმას ივარცხნის - მართალი ხარ, ბებო, ფეკლანი „დაიკოები“ ვართ. მართალი ხარ... აბა, მე ვარ კაცი? - მამაჩემს ვერ ვიტან და მაინც მაგასთან მოვდივარ. რატომ, რა ძალა მეწვეა, არ ვიცი, არ ვიცი... ვინ არის ეს კაციო. ვითომ ვერ ვიტანი. შენს თავს მოატყუე. ცეკვა რატომღა დაიწყე ჩემს დანახვაზე? იმიტომ რომ შარშან გაცეკვე. მე და შენ ვიცეკვეთ. ორივემ. შენს თავს მოატყუე... მშვენივრადაც მიტანი...

მოულოდნელად მამას მიუბრუნდება - რატომ მასმევ?

ბაკური - მე გასმევ? უფურთ ერთი ამას!

სოლიკო - ხომ იცი, რომ მიუვრალი ვერ ვმართავ მანქანას. თანაც წვიმს... წვიმის შემინია. ესეც იცი...

ბაკური - მერე თუ გეშინია, აქ დარჩი, არაეინ გაგდებს აქედან.

სოლიკო - აქ?

ივინის

- აქ?

ხელს შემოატარებს პაერში

- აქ?

ბაკური - ხო, აქ. ჩემს ოთახში გავიშლით ლოვინს.

სოლიკო - ოოო, ეს დიდი პატივია.

ივინს

- აქ დაერჩე? კი მაგრამ... არა, ვა-
მაგებინეთ, თუ შეიძლება, რატომ უნ-
და დაერჩე აქ? რა მინდა მე აქ! ამიხ-
სენით, თუ შეიძლება, რას ნიშნავს ეს
სიტყვა: „აქ“!

ბაკური - (ღიმილით) - ძალიან და-
თვერი. ასე ცოტა თუ ვყოფნიდა, არ
მეუღნა.

სოლიკო - ცოტა?

სუამს

- ახლა უკვე ბევრი იქნება! ესე იგი,
მოძერებიან, მოძერებიან და მოძერე-
ბიან, ზევით და ზევით, ჭიანჭველები-
ვით... ასეა, ყველას უნდა, ჭიანჭველა-
საც კი, ამ დამპალი ჭიობიდან ამოძ-
რომა. ყველას! ყველას, ბებიანში ტა-
სობა და შენს გარდა. ისევ სიზმრებში
ზარ ჩაყურყურმაღალებული. კიდევ ხედ-
აუ სიზმრებს?

ბაკური - ხო, კიდევ ვხედავ (ღიმი-
ლით) მე რა გამოძველიდა...

სოლიკო - ძილში კიდევ ყვირი?

ბაკური - ხო, ყვირიო...

სოლიკო - ახლა ვილა ხედავს სიზ-
მრებს, ვის სცალია სიზმრისათვის,
ქვეყანა ინგრევა, რა დროს სიზმრე-
ბია!

მამათან მივა, გვერდით მიუჯდება,
ხელს გადახვევს. მამაც გადახვევს
ხელს.

სხედან ასე ხელგადახვეულები და
ერთმანეთს შესცქერაინ

სოლიკო - რატომ მიყურებ?

ბაკური - შენ, შენ რატომ მიყურებ?

სოლიკო - მაინტერესებს, გვაჯარ
თუ არა?..

ბაკური - არა, სრულებითაც არ
მეკახარ. შენც ხომ ატყობ.

სოლიკო - ვატყობ, როგორ არა...
კი მაგრამ... რატომ არ გვაჯარ ასე
სამინდად. სხვა ვარ, სხვა...

ღიმილით

- მომიყევი რომელიმე სიზმარში
ბაკური - (ღიმილით) - შენ არა
თქვი, რა დროს სიზმრებიან!

სოლიკო - მომიყევი რა, ვთხოვ...

ახლოკინებს

- ჩემმა ცოლმა მახსენა, ნინიკომ.
არახოდეს სიზმარი არ მინახავს..

ბაკური - დედაშენმაც არ იცოდა, რა
იყო სიზმარი... არადა, უფვარდა,
როცა ვუფვებოდი...

სოლიკო - სიზმრის მოყოლა რო-
გორ შეიძლება!

ბაკური - რატომ ვითომ?

სოლიკო - ეს იგივეა, ვინმეს მო-
უყვებ, როგორ მოქმედებს შენი კუჭი.

ბაკური - ვერ გავიგე, თან მომიყე-
ვიო, თანაც...

სოლიკო - მაგიტომაც მაინტერე-
სებს...

ახლოკინებს

- აი, დედამაც მახსენა! ჰა-ჰა-ჰა-ჰა!

ბაკური - რა გაცინებს?

სოლიკო - შენ არ გეცინება?

ბაკური - რატომ უნდა გამეცინოს?

სოლიკო - დედაჩემმა მახსენა-შეთ-
ქი, რომ ვთქვი. ჩემს ხუმრობაზე არ-
ავის არ ეცინება. ანეგლოტებს ვერ
ვიმახსოვრებ, თუ ვიმახსოვრებ, ვერ
ყვები. ძალიან მინდა, ანეგლოტებს
ყვებოდე და ყველას ეცინებოდე.
ზოგი ამით გახდა დიდი კაცი.

ბაკური - სხვა არაფერი ვინდა?

სოლიკო - (პაუზის შერე) - სხვა
არაფერი...

პაუზა

- მართლა საკვადმყოფოში იწევი?

ბაკური - ეგ როდის იყო, აუ!..

სოლიკო - ვინმეს მიეხმარებოდი!..

ბაკური - ... აღარც მახსოვს. მას
მერე ნახევარი წელი გავიდა.

სოლიკო — აღარ უნდა მოიშალო დონკიხოტობა?

ბაკური — დონკიხოტობა?

სოლიკო — ვერ უნდა მიხედუ, რომ მიხმარების დრო წავიდა?

ბაკური — წავიდა?

სოლიკო — არ გეხმის, რას გელაპარაკები?

ბაკური — არა.

სოლიკო — წავიდა, გაფრინდა, წარსულს ჩაბარდა. მიხმარებით შენს თავსაც ღუპავ და სხვასაც.

ბაკური — ეგ არ ვიცოდი...

სოლიკო — ახლა არაეინ არაეის არ ეხმარება: და ეს არის სწორედ მიხმარება. როცა ყველა თავისთვისაა, არაეის არაფერი უშავედება, არ იცოდი?

ბაკური — არა, არ ვიცოდი...

სოლიკო — არა უშავს, დღეიდან გეცოდინება.

ბაკური — ხო, დღეიდან შეცოდინება.

სოლიკო — მე მოვიყვები შენს სიზმარს, ვინდა?

ბაკური — ჩემს სიზმარს მომიყვები?

სოლიკო — ხო, შენს სიზმარს მოგიყვები... მისმენ? სხვა ვაა მაინც არა გაქვს, ხომ ხედავ, როგორ მყავხარ დაჭერილი. დაიწყო?

ბაკური — საინტერესოა...

სოლიკო — დაიცა, თუ გავიხსენე...

ბაკური — დაგაკიწყდა კიდევ?

სოლიკო — მაშ, ასე (შეცვლილი, ათრთოლებული ხმით, ეტყობა, ძალიან დიდ მნიშვნელობას ანიჭებს თვითონეულ სიტყვას) — ბუნების საიდუმლო წიაღიდან კიდევ ერთი ახალი საღამო ეფინება და ეპატრონება ქვეყანას და კა, ვარსკვლავებიც — ფანჯრის ვისოსებზე ტუსალებივით აკრუნლი — იწყებენ თავიანთ ღამეულ ფიქრს, რომელიც მერე, ნუგაშის სიზმარივით, უნაწილდება ყველას, ვისაც კი, სიცოცხლის მძიმე, ჭრიალა ფორნის თრევიტ დაქანცულს, მკედარივით სძინავს. სიზმარი სიკედლიის სარკვა. ეს საღამო კი ცარიელი და უზარმაზარი, ქვის

კედლებიანი ლაბირინთის მსგავსე შევებით ხელნაკიდებულები, მიევევებით ბნელსა და ცივ ღერეფებს და გვესმის და ვგრძნობთ, თუმცა ვერ კი ვხედავთ, ჩვენს წინ სიბნელეში ვიღაც რომ მიდის და თითქმის რაღაც მძიმეს მიათრევს. რას? ხმა, ხმა გაშევი! ნუთუ ვერასოდეს დავეწყვიტო მას, ვინც ჩვენს წინ სიბნელეში მიდის?..

კარგახანს ერთმანეთს უხმოდ შესეკვრიან

— იცანი?

ბაკური — კი მაგრამ...

სოლიკო — როგორ დავიძახოსოვრე არა?

ბაკური — თუნდაც... იცო, ეგ როდინდელი ლექსია?

სოლიკო — მთავარია, რომ შენია!

ბაკური — აღარც კი მახსოვს, ლექსებს თუ ვწერდი როდისმე..

სოლიკო — კოლონიის ბიბლიოთეკაში ერთადერთი ცალი „მნათობი“ ქონდათ. ერთ დღეს გადავშალე და პირდაპირ შენს ლექსს არ დავეჯახე ამოუბიე და წამოვიღე. „ჩვენს წინ სიბნელეში ვიღაცა მიდის... „მეშინია ამ ლექსის, შელოცვათაათაა, ყოველშემთხვევაში, ჩემთვის. ყოველთვის მეშინოდა კუდიანების. შენიც ალბათ ამიტომ მეშინია.

ბაკური — ჩემი გეშინია შენ?

სოლიკო — ხო... (ახლოეიხებს) უკაცრავად ძალიან...

ბაკური — ჩემი?

სოლიკო — მეშინია და რა ექნა! აბა, რატომ მოვდივარ აქ, შიშს მოკვავარ, სხვამ რამ უნდა მომიყვანოს!

ბაკური — ზეპირად რამ ვასწავლა?

სოლიკო — სიმართლე გითხრა, მე თვითონაც მიკვირს — რითმა მაგას არა აქვს და არაფერი. ეგ რა ლექსია...

ბაკური — ჩემი რომ იყო, იმიტომ ისწავლე?

სოლიკო — უბრალოდ, სხვა არაფერი მქონდა წასაკითხი... მერე შემე-

მინდა, ახლა უკვე ჩემი თავის.

ბაპური — რატომ, რა მოხდა ასეთი?

სოლიკო — ისე ამაფორიაქა, რომ ერთ დღეს **(ასლოკინებს)...**

ბაპური — ნათლიას შეხედე.

სოლიკო — მონათლული კი ვარ?

ბაპური — ვერ ვეტყვი, არ მახსოვს.

სოლიკო — ნათლიაც კი არა მყავს, სლოკინის დროს რომ მიშველოს!

ბაპური — რაღაცას ვვებოდი.

სოლიკო — ვინ მახსენებს ასე უსაშველოდ, ვის გავახსენდი!.. ხო, ისე ამაფორიაქა, კინაღამ კოლონიიდან გამოვიქცევი. აღარ შემძლო იქ გაჩერება. კინაღამ ძაღლების დასაგლეჯი გავხდი. ცოცხლად შემჭამდნენ.. ბებო, გიყვარს ცხოველები? ბებო, შენ ვეუბნები! **(მაძახ)** ხომ კარგი სიზმარი მოგიყვები?

ბაპური — ხო, შეიძლება ეგეც სიზმარი იყო... სიზმარში რას არ ნახავს კაცი.. წუხელ ვითომ ხაღდაც უნდა მივსულიყავი უსათუოდ. ჯერ ვითომ ლიფტში ვიჯექი. გავიხედე და ანგელოზი არ შემოფრინდა! ფრთები მოიხსნა, ქოლგასავით დაბერტყა, დაკეცა და გამიღიმა...

სოლიკო — ტასო ბებო იქნებოდა ის ანგელოზი!

ბაპური — შეიძლება, მართლაც, ტასო იყო... მერე ვითომ ყინულში ამოჭრილი ორმოსთან ვიდექი და იქიდან ვითომ ვიღაც შემომცქეროდა... მე არც კი მეგონა, შენ საერთოდ კითხვა თუ იცოდი... მეგონა, მარტო ციფრებს სცნობდი. ეს იყო მთელი შენი ცოდნა...

პაუზა

სოლიკო — სხვათაშორის, დაახლოებით ასეა. თუ გგონია, მე შენი სხვა რამეც წაკითხული მაქვს, ცდება. თუ გგონია, დაგიჯერე, სიზმარს რომ მივვები, კიდევ უფრო ცდება...

ბაპური — ყველას, ვისაც ჩემს სიკვდილში ბრალი მიუძღვს, ვამართლებ-მეთქი, ვუთხარი იმ ვიღაცას...

სოლიკო — მე კვხვები, რისი თქმაც

გინდა.

ბაპური — არაფრის თქმაც არ მინდა.

სოლიკო — კარგი, კარგი, მოვრჩეთ, გვეყოფა.

ბაპური — მართლა სიზმარს გიყვები და არაფერსაც არ ვვულისხმობ, არც არაფრის თქმა არ მინდა. ან რისი თქმა უნდა მინდოდეს, ვეღაფერი დაგვიანებულია.. ჩემი მდგომარეობის გამო, ვეღარ ვარჩევ ნამდვილსა და სიზმარს. თანაც სიზმარი გაცილებით საინტერესოა, ვიდრე ჩემი ნამდვილი ცხოვრება...

სოლიკო — ტყუილად იმართლებ თავს...

ბაპური — თავს ვიმართლებ?

სოლიკო — ხო, ეგეც ძალიან დაგვიანებულია. თუმცა, რა იცი...

ბაპური — თავის მართლება არახოლეს ვვიან არ არის.

სოლიკო — მაგრამ ვის რაში ჭირდება! სასაფლაოზე იაენანას ვინ მღერის?

ბაპური — რა თქვი?

სოლიკო — **(ასლოკინებს)** სასაფლაოზე **(ასლოკინებს)** უკაცრავად... იაენანას...

ბაპური — რომ იცოდე, არც თავს გაცოდებ. უბრალოდ დალაპარაკება მომიხდა შენთან, თუმცა, ყველაზე ნაკლებად შენ გამიგებ ალბათ. დარწმუნებული ვარ, ღმერთს შენთვის ტყუილისა და მართლის გარჩევის უნარი არ მოუცია, ოღონდ ეს ნაკლი კი არა — ღვთის წყალობაა, დაზღვეული ხარ მხოლოდ გულის ხეთქვისაგან. არაფერი ისე არ ჰგავს მართალს, როგორც ტყუილი.

სოლიკო ბებო, ბებო, ცხოველები თუ ვიყვარს?

ბაპური — მოიხედე აქეთ, შენ გელაპარაკები!

სოლიკო — აჰა, მოვიხედე, მერე?

ბაპური — მიპასუხე!

სოლიკო — რა ვიპასუხო?

ბაპური — რატომ მოხვედი აქ?

სოლიკო — შენს სანახავად, ბებიის სანახავად. მომენატრეთ. რატომ უნ-

და მოვხუდივით, განა ეს საკითხავია? არ მოხვალ, რატომ არ მოდიხარო, მოხვალ და რატომ მოხვედიო. ამ ხალხის ვერაფერი გამიგია. ან შე ვაფერენ, ან... რა, ბებომ არ ვითხრა, რატომ მოვედი? ჩვენი ბებო ხომ ნათელმხილველია! ბებო ხომ ყველაფერს ხედავს! პითია, კახანდრე, ვანგა, რა ვიცი, კიდე ვინ არის ნათელმხილველი! ბებოს ვერ დაემალება. მისთვის არ არსებობს მანძილი, დრო, კვლევი. ასეთი ბებო გვყავს. ბებო, ბებო, აბა, მითხარი, რატომ მოვედი დღეს აქ? სხვათაშორის, ჩემთვისაც ხაინტერესია ეს ამბავი, იმიტომ რომ ნამდვილად არ ვიცი, რამ მომიყვანა, რა ძალა მეწევა აქეთ, რატომ მომარბენინებს. (ასლოკინებს) უკაცრავად. ნამდვილად ნინიკო მახსენებს, გააჭირა საქმე. ფანჯარასთან დგას აღმათ და მაგინებს უკანასკნელი სიტყვებით. თურქეთიდან ახალი დაბრუნებულია, ენერჯითაა ხახუე. ო, რა ვინება იცის, შე ხად მოვალ ნინიკოსთან! მოვდივარ, მოვდივარ, ნინიკო, სუ გეშინია. აი, ბებო მეტყვიხ, რატომ ვარ აქ და წამოვალ. მერე რა, რომ წვიმს, მერე რა, რომ დაუთვერი, ხო, დაუთვერი. წარმოგიდგენიათ — დაუთვერი! (ასლოკინებს) მდა... არ დამცადოს არა? აკაკის ცოლი მივარდნილა ერთხელ პარიზში პოლიციაში ღამის პირველ საათზე, ბავშვმა დაიგვიანა და მიშველეთ, მომაძებნინეთო. რამდენი წლისაა თქვენი ბავშვი, მადამო, უკითხავს პოლიციელს. ორმოცისო. იმ საცოდავ პოლიციელს კინაღამ გული წახვლია. ასე არ მიყოს ნინიკომ, არ მომჭრას თავი, არ დარეკოს ჩვენს პოლიციაში. მაგრამ ჩვენ ხომ პარიზი არა ვართ, მითხარით, ხომ არა ვართ პარიზი? კი, ნამდვილად არა ვართ. ჩვენთან ორმოცი წლისა ჯერ კიდე ბავშვია, ჯერ კიდე ცოლია, ჯერ კიდე საშ-

იშია მისი ქუჩაში გამოშვება (ასლოკინებს) პარღონ!..

ბაქური — არავინ გაგდებს აქედან. ხომ ვითხარი, დარჩი-მეთქი!

სოლიკო — ნინიკოს უთხარი ეგ სიტყვები და ენახათ, რა პასუხსაც მიიღებ. ოიო, ნინიკო მაგარია! (აჯავრებს) ბავშვებო, აბა სწრაფად საწოლში! ვის ვუბნები მე! არ გამამეორებინოთ! (ტაშს შემოკრავს, უფხს დააბაკუნებს იატაკზე) ერთი, ორი სამი! (ჩვეულებრივი ხმით) ბებო, მითხარი რა, ცხოველები თუ ვიყვარს?

წამოდგება, ბუბიახთან მივა, მის წინ ცალ მუხლზე დაიხოქებს

— მითხარი (მღერის) „მითხარი, ღამაზო, ვიყვარვარ თუ არა, შენთვის მიძეკრს ეს გული, სიცოცხლეს მიმწაგრებს, სიკვდილს მიახლოვებს, ქალო, ეგ შენი სიყვარული“. როგორია? ამ სიმღერას ვიძენი შენ, ჩემო გულთმისანო ტახო ბებო.

ტასო — (თითქოს ხმამაღლა რაღაცას იხსენებს) — კულზე გრძელი, ფაფუკი, მზინავე ბეწვი ისე უთრთოდა, თითქოს ვიღაც უხილავი განუწყვეტლივ სულს უბერავსო...

სოლიკო — ვისო, ბებო, ვის ბუბრავს სულსო?

წამოდგება, იყვირებს

— მაშულიშვილნო!

ხელებს სახეზე აიფარებს

— უჰ!

ბაქური — მოდი, აქ დაჯექი ჩემთან, ხად გამეჭკეი!

სოლიკო — ჩემი წასვლის დროც მოვიდა...

ბაქური — დაცა, ტახო ჩაის დაგვაღვივებს.

სოლიკო — არ მინდა ჩაი. არაფერი არ მინდა. არაფერი! რა ხდება? არაფერი არ მინდა, არც წასვლა, არც დარჩენა... არაფერი... აბა, მითხარი,

ტასო ბებო, როგორ უთროოდა კულ-
ზე ბეწვი, აბა, მაჩვეწე. არა, მე გაჩ-
ვენებ!

ოთხზე ღვება

— მიაუ, მიაუ... აბა, შემობერე სუ-
ლი, ტასო ბებო, მიაუ... არა, არ მინდა,
არც კატად ყოფნა მინდა, მიუხედავად
მისა, რომ ვილაც გამუღმებით უბერ-
ავს სულს. მე ჭიანჭველა ვარ, გესმის,
მამაჩემო, ზევით კენწეროსკენ რომ მი-
იწვევს, მიცოცავს, მიძერება. ჭიანჭველა
— პლანეტის ვეველაზე დიდებული არ-
სება! სხვას რომ ვეველაფერს თავი და-
ვანებოთ, ადამიანმა მწკრივში ჩადგომა
ჭიანჭველასაგან ისწავლა.

დადის გაჭიმული, მხედრული ნაბიჯით
— ერთი, ორი, ერთი, ორი! ხდექ! სწო-
რდი! თავისუფლად! ცივილიზაციებს
მწკრივში ჩამდგარი მონები და ჯარის-
კაცები აშენებენ...

ბაპური — და ანგრევენ კიდეც...

სოლიკო — ხო, ანგრევენ კიდეც...
მე მახსოვს ის კატა, გაზულუქებული,
უწონდ ვასუქებული. სკამზე შეტრია
უჭირდა... მოჭუტული, ბრაზიანი თვა-
ლებით გვათვალერებდა, ოკუპანტი-
ვით... მინდოდა, ცოცხლად გამეტყა-
ვებინა, მაგრამ დედაჩემის მემინოდა...
დედას კატა იყო, მისი ნებიერა... ერ-
თხელ მდღლარე გადავასხი, ვითომ
შემითხვევით. ო, როგორ გამიბრაზდ-
ნენ! ხად დავმალულიყავი, არ ვიცო-
დი. ალბათ იმან გადამარჩინა, რომ
კატის გულისთვის შეილის მოკვლა,
მაინც და მაინც, ინტელიგენტურ სა-
ქციელად არ ჩაითვლებოდა. გახ-
სოვს?

ბაპური — არა, არ მახსოვს...

სოლიკო — დედაჩემი ელექტროქსე-
ლში ჩართულს ჰგავდა, ნაპერწკლებს
ჰყრიდა. ერთიანად უბზინავდა თმა,
ფეაღუბი, კოსმეტიკური ნიღაბი, სამ-
კაულეზი... მაშინ თქვა ჩემმა გულთ-
მისანმა ბებიამ — მაუთულხლარ-
თებს ვხედავო და ღობის იქით ბიჭსა
ვხედავო. არც ეს გახსოვს? შეიდი
წლთ ადრე დამინახა კოლონიამი.

გავიქეცი და ტულეტში შევედი.
კანკალმა ისე ამიტანა, კინაღამა
დავიძახეთ, მიშველეთ-მეთქი. ბებია-
ჩემის სიტყვების შემეშინდა... მამა-
ჩემო შენ პოეტი ხარ, მაღლა მაღლა
დაფრინავ, მაღლიდან კი არ ჩანს, ჩვე-
ნმა ცივილიზაციამ თავისი თავი რომ
ამოჭამა. ახლა მუცელგამოფატრულ
ზვიგენივით საკუთარ ნაწლავებს ხან-
სლავს... გამომძიებელმა მკითხა, მა-
მაშენი ხად მსახურობსო. არ მსახუ-
რობს, მწერალია-მეთქი, ვუპასუხე-
ვაპ, დანოსებს წერსო?! არ იცოდა ამ
სიტყვის მნიშვნელობა. ასე, რომ,
მამაჩემო, გული ნუ დაგწყდება, დასა-
ნგრევი უნდა დაინგრეს.

ბაპური — რატომ გაშექცი, ხად,
წახვედი, მოდი აქ!

სოლიკო მამას ისევ გვერდით მიუჯ-
დება, ისევ მხარზე გადახვევს ხელს

სოლიკო — აბა, მოუვდი, რას მიბრ-
ძანებ?

ბაპური — ისე დავიძახე...

სოლიკო — (პაუზის შემდეგ) — შენ
სიკვდილისა გეშინია?

ბაპური — ძალიან... რა თქმა უნდა,
მეშინია.

სოლიკო — რატომ?

ბაპური — რა ვიცი, სიკვდილის ვე-
ლას ეშინია.

სოლიკო — აი, შენ რატომ გეშინია,
არ გაფიქრია ამაზე? ვეულის რაღა-
ცის გამო ეშინია სიკვდილის. შიშს
მიზეზი უყვარს, ხომ მართალია? **ას-
ლოკიებს)** ოპ, ნინიკო, ნინიკო!

ბაპური — მართალია...

სოლიკო — პოდა, თუ მართალია,
მითხარი: აი, შენ, კონკრეტულად,
რატომ გეშინია სიკვდილის?

ბაპური — იცი, ამაზე არ მიფიქრია...
შეიძლება იმიტომ...(სიცილით) შე-
იძლება სიკვდილის იმიტომ მეშინია,
რომ ვეღარ მოვკვლები! მეშინია, რომ
აღარ შემეშინდება.

სოლიკო — ისევ დამაეწყდა, ვის
ველაპარაკები, ახია ჩემზე, რა სიკ-
ვდილი ამიტყდა, კაცი ჯანღონითა

საეზე, ჩემისთანას კიდევ ბევრს აჯობებს.

ბაკური — კარგი ერთი, რაღა დროს ჩემი ვინმეს ჯობნაა...

სოლიკო — აი, შენ თქვი, ყველას — გამართლებო...

ბაკური — (ხიცლით) — ეგ სიზმარი იყო!

სოლიკო — არავეს ვადანაშაულებ ჩემს სიკვლავსო...

ბაკური — (პაუზის შემდეგ) — ხო, მარტო ჩემი ბრალი იყო, რაც მოხდა.

სოლიკო — კი მაგრამ, მოხდა კი, რამე?

ბაკური — (ფიქრისაგან გამორკვევა) — ვერ ვავიგე?

სოლიკო — მე მგონი, ყველანი მშვიდობიანად გაუმეუდლით.

ბაკური — მშვიდობიანად გაუმეუდლით?

სოლიკო — დედაჩემი თავის გზას ეწია, მე — ჩემსას, შენ — შენსას. ყველაფერი ამერიკულად დამთავრდა — ჰეპი, ენდ. ოლონდ, სანამ მე ჩემს გზას დაუადგებოდე, საბოლოოდ, ერთი რამ მინდა ვითხრა...

ბაკური — (ხიცლით) — გინდა დამიბარო რამე?

სოლიკო — არა...

უფურებს თვალმოშორებლად, დიდხანს

— არა... არაფერი არ მინდა დაგიბარო...

ხელებს დააწვობს მაგიდაზე, ხელთავს დადებს

პაუზა

ბაკური — დაგვიძინა?

სოლიკო არ პასუხობს — ამას, მგონი, მართლა დაგვიძინა!

სოლიკო — (თავს ნელნელა წაშორწევს) — ყველამ იცოდა, ყველამ და, მათ შორის, რასაკვირველია, შენც, ღედა რომ სხვასთან დადიოდა. ისინიც არავეს ერიდებოდნენ, პირიქით, თითქოს აქეთ ეძახდნენ ყველას, მოდიოთ, დაგვიძინა-

ხეთო. ამხანაგები, მოკრიდულნი და მტინოიდნენ. თხუტმეტი წლიხა ვიყავი, ზუსტად იმოდენა, რომ სირცხვილი-საგან და დამცირებისაგან ხელები დამეჭამა. აი, მაშინ შეგიძულე, უფრო სწორად — შენი თავი შენმა სიმშვიდემ შემაძულა. თხუთმეტი წლისამ ვიგრძენი, რომ ამ ქვეყნად მარტო ვიყავი. აღარ შემეძლო. 'ვიხრჩობოდი. შენს გამოც მრცხუნოდა. ის კი თითქმის ყოველდღე მანქანით მოაცილებდა ხოლმე შენს დედაჩემს. არ შეიძლებოდა, არ დაგენახა, არ გცოდნოდა. რამდენჯერ ბართიც ჩავიგდე საფოსტო ყუთში. გახეთებიდან ამოჭრილი ასობით შევადგონე ტექსტი, როგორც კინოშია, ისე...

ბაკური — ძალიან მიჭირს ამის თქმა, მაგრამ მაინც უნდა ვითხრა, მე მგონი, შენ ღედა არ გიყვარდა. ვერაფრით ამიხსნია ეს... სულ ვფიქრობ... აშკარა პათოლოგია იყო...

სოლიკო — არა, არავითარი პათოლოგია არ ყოფილა. უფრო ზუსტი იქნება, თუ ვიტყვი — ჩვენ მას არ ვუყვარდით, ჩვენ მან მარტო დაგეტოვა.

ბაკური — ვინ ჩვენ?

სოლიკო — მე და შენ!

ბაკური — ოპო?

სოლიკო — დიახ, ასე იყო ეს ამბავი. სულ სარკის წინ კოპწიაობდა.

ბაკური — ქალი კოპწია უნდა იყოს.

სოლიკო — ჩვენ ისედაც მოგვწონდა! მოკლედ, მძულდი, ამდენ დამცირებას რომ ითმენდი, იტანდი. და აი ერთ მშვენიერ დღეს ჩემი ამხანაგის მამის უჯრიდან რევოლვერი მოვიპრე და...

ბაკური რატომ მიყვები, მე ხომ ეს ყველაფერი კარგად ვიცი!
სოლიკო — შენ არ გიყვები, ჩემთვის ვიხსენებ დეტალებს. წაგებულ პარტიას ვარჩევ, სად დაუშევი შეცდომა. არადა, უშეცდომოდ ნათამაშები პარტია წავაგე. ჩემთვის, რასაკვირველია! თქვენთვის მე თვითონ ვიყავი შეცდომა, ჩემი იდიოტური თავმოყვარეობით, რომელიც, მაგლიობა ღმერთის, მოვიშორე. ვიგრძენი, თუკი რაიმე

დამღუპავდა ცხოვრებაში, უპირველეს
ფოვლისა, თავმოყვარეობა... სადარ-
ბაზოხთან ჩაუხსაფრდი და როცა ღე-
ღანეში კიბეზე ავიდა, მის კავალერს
ვესროლე. არ დამეღაღე — მინდოდა
მოშეკლა, ვულშიც დაეუმიზნე, მაგ-
რამ ბარძაყში მოვარტყი. რევილვე-
რი გადავაგდე, ჩაეჯექი და ტირილი
დავიწყე. არა, არ შემშინებია, ჩემი
თავი შემეცოდა რატომღაც. აქამდე
არასოდეს დამმართინია ასეთი რამ.
ვიგრძენი — საშინელებაა, როცა ალა-
მანს საკუთარი თავი ეცოდება.
ამაზე უარეხი ალბათ არაფერი დაემარ-
ტობა... მოხიზდა და ფეხებზე მრ-
მეხვია, მიშველეთ, ვინმეს დაუძახეთ,
სიხსლისაგან ვიცლებით. წამოვხტი
და ყვირილი მოვრთე, გვიშველეთ-
მუთქი. ასკარად მეც საშველი ვიყავი.
როცა მილიციაში ჩემთან შემოვიშ-
ვეს, სილა გამაწანი. გველის ნაბე-
ნივით დამამახსოვრდა, არა — მორიე-
ლის ნაჩხვლეტივით! მორიელი ალბათ
უარესია... ხუთი წელი გვატარე კო-
ლონიაში, ერთხელაც კი არ მოსულ-
ხარ, შორიდანაც კი არ დაგიქნევა
ხელი... არც დღეაჩემი გამოჩენილა...

ბაკური — მე შენ შეურაცხყოფა მო-
მაყენე!

სოლიკო — მე მოვაყენე შეურაცხყო-
ფა, მეუ? ვაგვიფლები ნამდვილად!

ბაკური — ეწუხვარ, რომ აქამდე ვერ
მივხვდი ამას...

სოლიკო — მე მაგას ნამდვილად ვერ
მივხვდები... თქვენში ნამდვილი ადა-
მანი დღეაჩემის კურო აღმოჩნდა...

ბაკური — ნუ ამბობ მაგ სიტყვას!

სოლიკო — არ ვიცი, სხვა რა დაეარ-
ქვა. სასამართლოზე განაცხადა, რე-
ვილვერი მე თვითონ გამივარდა შემ-
თხვევითო. ჩემს მშაკაცს რომ არ და-
ეძახა და არ წამოეფრანტალებინა,
რევილვერი მაშინემს მოპარაო, ხუფ-
თად გამოვიდოდი... რა კენა, მე თქვე-
ნსავით სულგრძელი არა ვარ, თქვენ-
სავით კეთილშობილი.. არადა, და-
ღატისა და ტყუილის ყინულზე და-

სრიალებთ ციგურებით. **თამარ**
როგორ დასრიალებენ „უფროსები“
(ციგურებით) — „ოოო, ამას ვის ვხე-
დავ!“ „როგორ ბრძანდებით, ძვირ-
ფასო?“ „ღმერთო, როგორ მომენატ-
რეთ!“ „ალარა ვარ თქვენზე დარ-
დით“, „რა კარგი ყინულია არა;“
„ღიახ, ყოველ წელს უკეთები და
უკეთები ყინული ხდება“...

პაუზა

სკამზე ნამოჯდება. ვითომ „ყინულ-
ზე სრიალისაგან“ დაქანცული, მძიმედ
ხუნთავს, ვითომ ციგურებს იხსნის

—(ჩვეულებრივი ხმით) — იქიდან რომ
გამოვედი, მე თვითონ აღარ მინდოდა
თქვენი ნახვა... ნათლიასთან გადავ-
ბარვდი. მაინც და მაინც, არც ერთს
არ შეგიცხადებიათ ეს ამბავი, არც
შენ და არც დღეაჩემს... მოკლედ, მე
შენ მიღალატე.

ბაკური — არა, მე შენთვის არ მიღა-
ლატია, თუ, რასაკვირველია, ღალა-
ტად არ ჩავთვლით იმ ამბავს, მეც
რომ იმ წესს დავემორჩილე, რომე-
ლიც ჩვენს საზოგადოებაში იყო და-
კანონებული. ანუ მეც ტყუილის მე-
ტახტაზებით გამოვები სიძულვილის
მანქანას. (სიცილით) მეც ციგურები
მოვიარე ფეხზე. შენგან კარგი მსა-
ხიობი დადგებოდა...

პაუზა

—ყოველთვის რაღაც, გაურკვეველი,
ამოუხსნელი, გრძნობა მახრჩობდა
ხალმე. ვგრძნობდი, ყოველ წამს
როგორ ვებრდებოდი. თითქოს მოყი-
ნულ აღმართზე, აი, შენი ყინული!
ფეხი დამიცდა და თავივე დავეშვი.
ვგრძნობდი, რომ ეს ნაადრევი სიბე-
რე იძულებითი მოთმინების წყალობა
იყო. ადრე ბერდება ის, ვინც რაღა-
ცას ითმენს... თავზარი დამცა იმის
აღმოჩენამ, რომ აღამანის გადამრ-
ჩენი მხოლოდ და მხოლოდ ვეოიზში
ყოფილა. გარეგნულად მაინც არაფე-
რი შეცვლილა, ოღონდ დამეკები აუ-
ტანელი ვახდა ჩემთვის. უამრავი —

განცდილი თუ მოსმენილი, წაკითხული თუ ჩემგან მოგონილი ამბავი, ერთმანეთში არეული, უფორმო მასად ქცეული, მორევებით თუხთუხებდა და მეც შიგ ვიფავი მოყოლილი, გახლართული, როგორც ეპილეპტიკი — სენის უჩინარ მარწუხებში...

პაუზა

— გაიგე რამე?

პაუზა

— მაგრამ, საბედნიეროდ, თურმე მთლად არ ვიფავი დაღუპული, ჯერ კი მქონდა თურმე, თუნდაც, საკუთარი თავის პატივისცემის გრძნობა. და ერთ დღეს მოხდა ის, რასაც კინალამ შევეწირე, მაგრამ რამაც ასე თუ ისე მაინც გადაშარჩინა. ჩვენი სახლის პირველ სართულზე ცხოვრობდა... ახლაც ცხოვრობს...

სოლიკო — ვინ?

ბაპური — შენთვის სულერთია, მაინც არ იცნობ...

სოლიკო — თუკი სულერთია...

ბაპური — რატომ ვიყვები არა?

სოლიკო — ხო, რატომ მიყვები?

ბაპური — ისე, ჩემთვის, ხმამაღლა ვიხსენებ რაღაცას....

სოლიკო — შენ რა, თავიდან არ იცოდ?

ბაპური — რა არ ვიცოდი?

სოლიკო — ეგოიზმი რომ მართაუქ ქვეყანას?

ბაპური — (არ პაახულობს თავისთვის რაღაცას ფიქრობს. თითქოს სოლიკოს არსებობა საერთოდ დაავიწყდა).

ბაპური — (პაუზის შემდეგ, ხმადაბლა) — ინვალიდის მანქანა ყავდა; სწორად — ინვალიდისათვის გადაკეთებული „მოსკვიჩი“. ცოლს ჩქელში აყვანილი გადმოყავდა მანქანიდან. ხად დადიოდა, არ ვიცი. შეიძლება ტაქსიობდა კიდევ. რა ჩემი საქმეა. ჩვენს სადარბაზოსთან მოხდა ეს ამბავი. სამნი იყვნენ, სამხედრო ფორმა უცვათ, ავტომატები ეჭირათ. ნუ

წაართმევთ მანქანას ^{სერკონსული} ~~სერკონსული~~ დოა. გამოვეხარჩლე...

სოლიკო — სიზმარში?

ბაპური — (პაუზის შემდეგ) — ხო, სიზმარში...

პაუზა

სოლიკო — ძალიან გამიკვირდა, როცა შევიტყვე. ტახო ბებო შენთან დარჩენილიყო. ნუთუ რაიმე, ადამიანობის თუნდაც ნამცეცი აღმოაჩინა შენში? საკვირველია. თუმცა, რას გაუგებ — ნათელმზილველია, სხვაზე მეტს ხედავს. შეიძლება ჩვენ ბრძეები ვართ, კვ კი...

ბაპური — ხო, თვითონ დარჩა. დედაშენს უნდოდა წაეყვანა, არ ქნა (ღიმილით) არ მომშორდა...

სოლიკო — (საფუთქელთან სანჯენებელ თითს დაიტრიალებს) იმიტომ რომ...

ბაპური — არა, მაგიტომ არა.

სოლიკო — სწორედ რომ მაგიტომ!.. აი, მე ვერ მიცნო, საკუთარი შეიღიშვილი. თოჯინებით თამაშობს ოთხმოცი წლის ქალი!

ბაპური — მერე რა!

სოლიკო — ვინ არის ეს კაციო...

ბაპური — შენი ბრალაა.

სოლიკო — რატომ არის ჩემი ბრალი?

ბაპური — გატყობს, რომ არ ვიყვარს.

სოლიკო — უსათუოდ უნდა მიყვარდეს?

ბაპური — ხოდა, გატყობს.

სოლიკო — მე არავინ არ მიყვარს... საკმარისია. მეყოფა, პაატა!

ბაპური — ყველას რაღაც უცნაურობა ჰქონდა. ყველას. ზოგი სითეზაოდ დადის მდინარეზე, ხადაც თეზე დიდხანია აღარ არის, ზოგი ქურნალებიდან სურათებს ჭრის, ზოგი ბედნიერ ბილეტებს აგროვებს, ზოგი კატას ვერ იშორებს, ზოგი ძაღლს დაასვირნებს ქუჩა-ქუჩა. რა ვიცი, რომელი ერთი ჩამოვთვალა... ზოგიც თოჯინით თამაშობს...

სოლიკო — რატომ, რატომ-მეთქი?

ბაპური - რა ვიცი... როგორ გითხრა... აი, თვითმფრინავი ისე ვერ დაჯდება, თუკი საწვავს მთლიანად არ დახარჯავს. აღამიანიც ისე ვერ წავა ამ ქვეყნიდან, თუკი მთლიანად არ გათავისუფლდება სიყვარულისაგან. სიყვარული მან აქ უნდა დატოვოს... მაგრამ საქმე ის არის, რომ ზოგჯერ, ვინც შენ გიყვარს, სწორედ იმას არ ჭირდება შენი სიყვარული... გესმის თუ გაუგებრად გელაპარაკები?

სოლიკო - არა, არ მესმის.

ბაპური - მეტს ვერაფერს გეტყვი. უბრალოდ, უძღური ვარ. სხვანაირად ვერ ავიხსნი.

სოლიკო - მძის რა ახსნა უნდა! რატომ ვიგონებთ ისეთ უცნაურ რამეებს რასაც ახსნა ჭირდება, რატომ ვიროულვით ისედაც გართულებულ, გაძალებულ ცხოვრებას - აი, ეს არის გასარკვევი!

ბაპური - (სიცილით) - ნუ შეეცდები, ყველაფერი გაარკვიო.

სოლიკო - მოკლედ, ერთ ჭიქასაც დაუღვე და წავალ.

ბაპური - თუკი მიდიხარ, რაც უფრო ადრე წახვალ, უკეთესია.

სოლიკო - უკეთესი იქნებოდა, არ მოესულიყავი.

ბაპური - (ღმილით) - ეგ საკამათოა.

სოლიკო - ხო, ყველაფერი საკამათოა, საერთოდ. მაგრამ ერთი რამ კი უდავოა - არაფერი ისე ალოგიკური არ არის ამქვეყნად, როგორც ჩვენი მამაშვილობის ამბავი! ესეც შეიძლება ცინიზმია, ცინიკური ბედისწერა. ამ ჭიქით წამსვლელ-ღამრჩიშმს გაუმარჯოს. აბა, წავედი!

ნელნელა სვამს, მამას თვალს არ ამორებს. ჭიქას მაგიდაზე ხმაურით ღვამს

- არ გაინტერესებს, რატომ ვამბობ ამას?

ბაპური - არა, არ მაინტერესებს.

სოლიკო - სულ ტყუილად ვიხსენებ.

ბაპური - ვინ გითხრა, რომ ვბრაზობ?

სოლიკო - არც გარეგნობით გვაერთ ერთმანეთს, გვარიც სხვა და სხვა გვაქვს...

ბაპური - რაო, რა თქვი?

სოლიკო - ხო, ეტყობა, ყვერ არ უთქვამთ შენთვის...

ბაპური - სხვა და სხვა გვარი გვაქვსო?

სოლიკო - ...ანდა ვერ მოასწრეს ეთქვათ გვარი გამოვიცვალე, ცოლის გვარზე გადავედი...

ბაპური - ცოლის გვარზე?

სოლიკო - კი, ნინიკოს გვარზე. მე თავიდან მომწონდა ეს გვარი - ციმაკურიძე. ხომ კარგი გვარია?

ბაპური - კი, კარგი გვარია. მერე?

სოლიკო - რა მერე?

ბაპური - არაფერი...

სოლიკო - მითხარი, მითხარი, ყველაფერზე მზადა ვარ გიპასუხო. სიმამრმაც მთხოვა, ეგ ერთი ქალიშვილი ყავს და ეგ არი...

ბაპური - კი მაგრამ...

სოლიკო - ამაზე ჩვენ უკვე ვილაპარაკეთ!

ბაპური - რა იცი, რას გეკითხები?

სოლიკო - ჩემი თავმოყვარეობის ამბავი გაინტერესებთ, ხომ მართალია?

ბაპური - ხო, ეთქვათ... დაუშვათ...

სოლიკო - თავმოყვარეობა ჩვენს ღრღში დიდი ფუფუნებაა, მამაჩემო. ჩვენ პატარა ხალხი ვართ, მაგრამ რადგან ხალხი ვართ, ცხოვრებაც გვიწდა. ასე არ არის?

ბაპური - (უჭირს ამის კითხვა. მცირე ყოყმანის შემდეგ) - ბავშვებიც?

სოლიკო - რა თქმა უნდა! შვილებმა მამის გვარი უნდა ატარონ, ხომ მართალია?

ბაპური - (ჩუმად) - კი, მართალია...

ისხამს კონიაკს, სვამს

სოლიკო — მეც დაველე შენთან ერთად, კაპანის გულისთვის.

ხეამს

აი, მეორე ბოთლიც დაიცალა. მიე-ვარს, როცა ბოთლი იცლება. არ არსებობს, ამაზე ლოგიკური რამ, როცა სა-ევზე ბოთლი იცლება. ასე არ არის? აბა, წავედი!

მივა, ტახოს მუხლებთან ჩაცუქვლა

აბა, ტახო ბებო, მანქნე შენი თოჯინა!

ტახო — (წამოდეგა) — ვინ არის ეს კაცი?

სოლიკო — კარგი, კარგი, ეგ ხომ უკვე გავიარეთ! მანქნე შენი თოჯინა — მეთქი, სხვა ხომ არაფერი მითქვამს! წამით შემახედე, ხელში დამატერინე.

ბაპური — დაანებე თავი...

სოლიკო — კაცო, რას ვუბნებო ისეთს, თოჯინა მათხოვე ერთი წუთით-მეთქი, სხვას ხომ არაფერს ვთხოვ! ბებიებმა ააშენეს ჩვენში შეილიშვილები, მე კი თოჯინას მიმალავენ, გინახაუთ ასეთი რამე! ბიჭებს რომ მოუყვებ, არ დამოჯერებენ. რატომ არ უნდა მათხოვოს ბებიანებმა თოჯინა, ვინ არის ვითომ ასეთი, დანიის დედოფალია? დანიის დედოფალიც რომ იყოს, შეილიშვილს თოჯინა მაინც არ უნდა დაუჭიროს. დანიის დედოფალმა ახლა ეს ამბავი რომ გაიგოს, ხომ ეწყინება! ხომ გითხარა „ბარბის“ მოგიტან-მეთქი, ხომ გინდა, ბებო, „ბარბი“? ხოდა, მოგიტან უხათოდ. ჩემს ვაგონს რომ ვუყვიდე, გაგივდა სიხარულით. აბა, მანქნე შენი თოჯინა, გაუაჯიბროთ ჩემს „ბარბის“...

ტახო — ვინ არის ეს კაცი?

ბაპური — (სოლიკოს) — ნუ აწყალებ...

სოლიკო — (მაშას შეუღრენს) — შენ ჩვენს საქმეში ნუ ერევი. მე მითქ-

ვამს! იცოდე! არ წაიღო ტვინი ბებიანემს ველაპარაკები, მაიკლე რა!

ტახოს

— აბა, ბებო, რომელ ჯიბეში გაქვს დამალული თოჯინა. აბა, მაქვენე...

ტახო წინსაფრის ჯიბეში ორივე ხელს ჩაიყოფს

— აი, სად ყოფილა ის ჭინჭის საფრთხობელა! შარშან არ წავართვი, კიდეუ გააკეთე? ვის ვუთხარი მე, აღარ გააკეთო-მეთქი, ვის ვუთხარი? აბა, ამოიღე ხელები ჯიბიდან! ცოცხლად, ცოცხლად, დრო არა მაქვს, მავეიანდება!

ტახო — არა, არა, არა!

ტირის

ბაპური — გაანებე თავი, არ გეხმის?!

სოლიკო — (მაშას ყურს არ უდებებს, ტახოს) — ჯერ ეს ხელი ამოვიღოთ...

ძალით უღებს ხელს ჯიბიდან

— ახლა მეორე... როგორ მოუკუჭავს ხელში, აბა, ახლა გავხხნათ მეორე ხელიც. აბა მარჯვედ. აი, ასე.

ტახო — (ტირის) — არა, არა, არა!...

ბაპური — (შვილს უყვირის) — ახლავე გაუშვი ხელი, გაანებე თავი!

სოლიკო — მოიტა ეგ ოხერი თოჯინა, შე შეჩვენებულო. რა ხელი აქვს მაინც ხალია თუ კლანჭია, როგორაა ჩაფრენილი! გაუშვი-მეთქი! მალე საერთოდ ჩემთან წაგიყვან და მოგაშორებ ამ სისულელეებს. ჩემი ბებია ხარ, გეხმის, ვერ გაუაჯიბინე ამ ქალს ვერაფერი. რა ღონე ჰქონია, ვერ უყურებთ! სისულელეების დრო დამთავრდა. გვეოთ!

ბაპური — (უყვირის) — როგორ ბედავ, ლაწირაკო, როგორ ბედავ!

სოლიკო — (ყურადღებას არ აქცევს) — გამოიხედეთ თვალში. აი, ასე.

ძლივს არ გაუხხენი კლანჭები! აი, ყოჩაღ!

ართვეს თოჯინას

— ამის გულისთვის მებრძოდი, ამას არ მჩვენებდი, ამას ეძახდი თოჯინას? არა, ბებო, არა, ჩემთან უნდა წავიყვანო, ნამდვილი თოჯინა რომ ნახო. ჩიბრზე დახვეულ წვარს ეძახი თოჯინას?! ვაი, სირცხვილო. რა დავემართათ, მართლა ვაგვიკვლით, მართლა კუდიანები ხართ?

ბაპური — (უვირის) — გაეთრიე აქედან!

სოლიკო — ახლა ეს ჩიბრი გადაუტეხოთ. აი, ასე. ეს წვარიც დაუხრიწოთ — ფხაწ-ფხუწ. ფაფუ ტასოს თოჯინა! ნუ ტირი, ჩემო პატარავ, ხომ ვითხარი, ასდოლარიან „ბარბის“ მოგიტან-მეთქი, თავისი საცვლებით და თავისი ქოლგით. სულაც, მართლაც, ჩემთან წავიყვან, ბუბიანეში ჩემთან უნდა ცხოვრობდეს, აბა, როგორ გინდათ! მოკლედ, წავედი. კარვად იყავით. აბა, თქვენ იცით... მკონი, წვიმს... არა უშავს. კლდე გნახავთ. არ მოიწყინოთ. ბაი ბაი! (ახლოკინებს) მოვლივარ, ნინიკო, მოვლივარ!

ბარბაციოთ მიდის, კარს ხმაურით გააჯახუნებს

ტასო ტირის,
ბაკური ხელუბში სახეწარველი ზის
პაუზა

ტასო ცრემლს იწმენდს, ბაკურთან მიდის, სკამის საზურვეს ხელუბს ჩააქლებს — ბაკური თურმე ინვალიდის თულებიან საყარმელში მჯდარა-ტასო საყარმელს ავან სცენაზე გამოაგორებს.

ორივენი რაღაცას ვაკეჭვრიან სივრცეში, რაღაცის მთლოდინში დამაბულები

პაუზა

ტასო — აი, ახლა დაღმართზე ჩადის... ამ ქუჩაზე მე მადმუაზელ მადლუნთან დავეკვლით ეტლით... ავე

ის სახლიც!.. ხანაპიროზე ვაგვიკვლით სკამზე ხელს აფათურებს. რას ეძებს?... ხო, სიგარეტის კოლოფს... სამი თვეა, აღარ ეწვეა, სიგარეტის კოლოფი კი მანქანაში მაინც უგდება... ყოყმანობს, ამოიღოს თუ არა სიგარეტი... ამოიღო! ახლა ასანთს ეძებს... ვერ პოულობს... წვიმს... ასფალტი და სველი ფოთლები ერთიანად ბზინავს... სიგარეტს პირში იღებს და ღეჭავს... ფუ! გაღმოაფურთხა. პირდაპირ მინას მიაფურთხა. ხელით გადაწმინდა იცინის... ხო, იცინის... ვერ ვამჩნევ, იცინის თუ ტირის... მანქანა მოტრიალდა... მოატრიალა მოცურდა... ძლიერ გაასწორა... ტროტუარზე, ხანაპიროს მოაჯირის გასწვრივ მიჰყავს... ხანაპირო ცარიელია... ხმელი ფოთლებითაა საესე... ყვავებივით დაფარვატებენ ჩრდილები აქე-იქით აწყდებიან... დაამუხრუჭა... მკერდით მიაწყდა საჭეს... იცინის... ხო ხმაძალა იცინის...

ბაპური — და უცებ დავიხაზე ვინუღში ამოჭრილი ორმო...

ტასო — ისევ დამრა მანქანა, თითქოს ადგილიდან მოწყდაო...

ბაპური — (სიცილით) — ნუთუ ყველაფერი მართლა დამეხიზმრა?

ბაპური — (სიცილით) — გაყინული მდინარეც...

ტასო — საჭეზე სახედადებული, უძრავად ზის...

ტასო — ისევ დაამუხრუჭა...

ბაპური — (სიცილით) — ორმოც...

ტასო — ისევ მოწყდა ადგილიდან... სწრაფად, უფრო სწრაფად! (თითქოს უნდა ხმა მიაწვდინოსო) ცოტაც კიდევ!

ბაპური — (სიცილით) — თითქოს ორმოდან ვიღაც შემომეკეპროდა...

ტასო — (შეკვივლებს) — ა!

პირზე ხელს აიფარებს
ნელნელა ბნელდება